

31. I umywali się z niej Mojżesz, i do namiotu zgromadzenia; bo był nad Aaron, i synowie jego, ręce swe i nogi swe.
32. Gdy wchodzili do namiotu zgromadzenia, i gdy mieli przystępować do ołtarza, umywali się, jako rozkazał Pan Mojżeszowi.
33. Na ostatek wystawił się około przybytku i ołtarza, i zawiesił zasłonę w bramie śieni. A tak dokonczył Mojżesz roboty onej.
- III 34. Tedy okrył obłok namiot zgromadzenia, a chwała Pańska napełniła przybytek.
35. Tak iż nie mógł Mojżesz wniść

Trzecie Księgi Mojżeszowe.

LEVITICUS.

ROZDZIAŁ I.

1. Ofiary palone dobowolne I. 2. II. Z wółw 3-5 III. Z owiec 6-13. IV. Z ptastwa jakim sposobem mają być ofiarowane 14-17

I wzywał Pan Mojżesza, i rzekł do niego z namiotu zgromadzenia, mówiąc:

2. Mów do synów Izraelskich, a rzeź im: Gdyby kto z was ofiarował ofiarę Pańską, z bydła, z wółw, * i z drobnego bydła, ofiarować będziecie ofiarę waszą.

3. Jeżeli całopalona ofiara jego będzie z rogatego bydła, samca zupełnie ofiarować będzie; u drwi namiotu zgromadzenia ofiarować go będzie dobowolnie przed obliczem Pańskim.

4. I połóż * rękę swą na głowę ofiary całopalenia, a będzie przyjęmną zań na oczyszczenie jego. *2 Moj. 29. 42. r. 4. 4. r. 15. 24. r. 26. 33.

5. Zabije tedy cielca tego kapłan przed oblicznością Pańską; a synowie Aaronowi, kapłani, ofiarować będą krew, a popiół i krew ołtarz z wierzchu wokoło, który jest przede drzwiami namiotu zgromadzenia.

6. A wzięwszy skórę z ofiary całopalenia rozrabi ją na sztuki.

7. Potem nałożą synowie Aarona kąpią, ogień na ołtarzu, a ułożą drwa na ogień.

8. Potem porządnie włożą synowie Aaronowi, kapłani, one sztuki, głowę, i tłustosc, na drwa, które są na ogniu, który jest na ołtarzu.

9. A wnętrznosci jego, i nogi jego, oprócz wody, i zapali kapłan do wszyst-

ko na ołtarzu; całopalenie jest ofiary ognistej ku wdzięcznej wonności Panu.

III. 10. A jeżeliby z drobnego bydła kto chciał ofiarować z owiec albo z kóz, na ofiarę całopalenia, samca zupełnie ofiarować będzie;

11. I zabije go po bok ołtarza ku północy przed oblicznością Pańską; a pokropią synowie Aaronowi, kapłani, krwią jego po wierzchu ołtarza wokoło.

12. I rozrabi go na sztuki, i głowę porządnie na drwa, które są na ogniu, który jest na ołtarzu.

13. A wnętrznosci i nogi oprócz wody; i będzie ofiarował kapłan do wszystkiego, i zapali to na ołtarzu. Całopalenie jest ofiary ognistej ku wdzięcznej wonności Panu.

IV 14. A jeżeliby z ptastwa całopalenia ofiarę chciał kto ofiarować Panu, tedy niech przyniesie z synogarlic, albo z gołabiat ofiarę swoją.

15. A będzie ją ofiarował kapłan na ołtarzu, i paznogotem nadrze głowę jego, i zapali na ołtarzu, wycisnąwszy krew jego na stronie ołtarza.

16. Odejmie też gardziel jego z pierzem jego, a porzuci je blisko ołtarza ku wschodniej stronie, na miejsce, gdzie popiół bywa;

17. I rozdrze mu skrzydła jego, a wszakże ich nie oderwie; i spali to kapłan na ołtarzu, na drwach, które są na ogniu; całopalenie jest ofiary ognistej ku wdzięcznej wonności Panu.

ję śniadną; przy każdej ofierze twojej ofiarować będziesz sól.

IV. 14. A jeżeli ofiarować będziesz ofiarę śniadną z pierwszych urodzajów Panu, świeże kłosy uprażysz ogniem, a zboże wykłuszone z kłosów świętych ofiarować będziesz na ofiarę śniadną pierwszych urodzajów twoich;

15. I nalejesz na nią oliwy, a nakładziesz na nią kadzidła; bo ofiara śniadna jest.

16. Tedy zapali kapłan pamiętkę jej ze zboża wykłuszonego jej, i z oliwy jej, ze wszystkiém kadzidłem jej; bo ofiara ognista jest Panu.

ROZDZIAŁ III.

I. Sposób sprawowania spokojnych ofiar z wółw 1-5 II. Z owiec 6-11 III. Z kóz 12-16 IV. Tłustosc mi krew nie ma być jedzona 17

A jeżeliby ofiara spokojna była ofiara wół, a byłaby z rogatego bydła, ofiarować będzie albo samca, albo samiec; zupełnie ofiarować je będzie przed obliczem Pańskim.

2. I połóż rękę swą na głowę ofiary swojej, i zabije ją kapłan przede drzwiami namiotu zgromadzenia; i wyleją synowie Aaronowi, kapłani, krew na wierzchu ołtarza wokoło.

3. Potem ofiarować będzie z ofiary spokojnej * palona ofiarę Panu; tłustosc okrywającą wnętrznosci, i wszystkie tłustosc, która jest na wnętrznosciach;

4. Obie też nerki z tłustością, która jest na nich, i na poledwicach, i odzieczkę, która na wątrobie, z nerkami odejmie.

5. I zapalą to synowie * Aaronowi na ołtarzu, pospołu z ofiarą całopalenia, która będzie na drwach, które są na ogniu; i ofiara to ognista ku wdzięcznej wonności Panu. *2 Moj. 29. 13. *3 Moj. 6. 12.

6. Ale jeżeliby z drobnego bydła była ofiara jego na ofiarę spokojną Panu, samca albo samiec zupełnie ofiarować je będzie.

7. Jeżeliby baranka ofiarował na ofiarę swoją, ofiarować go będzie przed obliczem Pańskim.

8. A włoży rękę swą na głowę ofiary swojej, i zabije ją przed namiotem zgromadzenia; i wyleją synowie Aaronowi krew jej na wierzchu ołtarza wokoło.

9. I będzie ofiarował z ofiary spokojnej ofiarę ognistą Panu, tłustosc jej,

ROZDZIAŁ II.

I. Sposób ofiary śniadnej z maki białej 1-10. II. Kóra ma być bez kwasu 11. 12. III. Soli potrzebna 13 IV. Ofiary z pierwszych zboż 14-16.

Gdyby też kto ofiarował chlebał dar ofiary śniadnej Panu, pszenna mąka będzie ofiara jego; i poleje ją oliwą, i nakładzie na nią kadzidła.

2. I przyniesie ją do synów Aaronowych, kapłanów, a weźmie stąd pełną garść swoją tój pszennej maki, i tój oliwy, ze wszystkiém kadzidłem; i zapali to kapłan na pamiętkę jej na ołtarzu; ofiara ognista jest ku wdzięcznej wonności Panu;

3. Ale co zostanie od onej ofiary śniadnej, Aaronowi i synom jego będzie; najświętsza rzecz jest z ognistych ofiar Panu.

4. A jeżeliby też ofiarował dar ofiary śniadnej w piecu pieczonyj, niechże będzie z pszennej maki placek przasny zagnieciony w oliwie, i krepke przasne, posmazane oliwą.

5. Jeżeliż zaś ofiarę śniadną smażoną w pańi ofiarować będzie, niechże będzie z maki pszennej zagniecionej w oliwie, oprócz zakwaszenia.

6. Połamiesz ją na kęsy, i polejesz ją oliwą; ofiara to śniadna jest.

7. A jeżeli ofiarę śniadną w kotle zgotowaną ofiarować będziesz, z maki pszennej z oliwą będzie.

8. I przyniesiesz ofiarę śniadną z tych rzeczy sprawioną Panu, i oddasz ją kapłanowi, a odniesie ją na ołtarz.

9. I weźmie kapłan z onej ofiary śniadnej pamiętkę jej, i zapali na ołtarzu; ofiara to ognista ku wdzięcznej wonności Panu.

10. A co pozostanie od onej ofiary śniadnej, Aaronowi i synom jego będzie; najświętsza rzecz jest z ognistych ofiar Panu.

11. Wszelka ofiara śniadna, którą ofiarować będziecie Panu, bez kwasu będzie; bo żadnego kwasu i żadnego miodu nie będziecie zapalać na ofiarę ognistą Panu.

12. Tylko w ofiarach pierwsiatek ofiarować to będziecie Panu; ale na ołtarz nie będziecie ich kłaść ku wdzięcznej wonności.

III. 13. Każdy dar ofiary twojej śniadnej soli * posolisz, a nie odejmiesz soli przymerza Boga twójego od ofiary two-

ogoni oazy który od grzbieta odejmię; i krwi onego ciela, i wnieście ją do namiotu zgrumadzenia.

6. Potem omozy kapłan palec swój we krwi, a kropić będzie oną krwią siedm kroć przed obliczem Pańskim przed zasłoną świątyni

7 I pomoże kapłan krwią ona rogi ołtarza kadzenia wonnego, przed obliczem Pańskim, który jest w namiocie zgrumadzenia, a ostatek * krwi onego ciela wyleje u spodka ołtarza całopalenia, który jest u drzwi namiotu zgrumadzenia.

8. Wszystkie zaś tłustości ciela tego za grzech ofiarowanego wyjmie z niego tłustości okrywającą wnętrzości i wszystkie tłustości, która jest na wnętrzościach.

9. Obie też nerki z tłustością, która jest na nich, i na poledwicach, i odzieczkę, która jest na wątrobie, i na nerkach, odejmię.

10. Jako odejmują * z wotu ofiary spojnej; i zapali to kapłan na ołtarzu całopalonych ofiar

11 Skórę zaś ciela tego, i wszystkie mięso jego z głową jego i z nogami jego i z wnętrzościami jego i z gnojem jego

12 Owa, całego ciela wyniesie precz za obóz na miejsce czyste, tam gdzie się wysypuje popiół, i spali * go na drwach ogniem; guzie wysypują popiół, tam spalony będzie.

13. Jeżeliby też wszystko zgrumadzenie Izraelskie z nieobaczenia zgrzeszyło, a byłaby rzecz zakryta od oczu zgrumadzenia tego, i uczyniliby przeciw któremu ze wszystkich przykazań Pańskich, co byłoby winno,

14 I poznaliby grzech, którym zgrzeszyli, ofiarować będzie ono zgrumadzenie ciela młodego na ofiarę za grzech, a przywiodą go przed namiot zgrumadzenia,

15. I pokóży starsz zgrumadzenia ręce swe na głowę ciela onego przed obliczem Pańskim i zabije tegoż ciela przed obliczem Pańskim

16. Tedy wnieście kapłan pomazany, ze krwi ciela onego do namiotu zgrumadzenia,

17 I omozy kapłan palec swój w onęj krwi, a będzie nią kropić siedm kroć przed obliczem Pańskim, przed zasłoną.

18. A ona krwią pomoże rogi ołtarza, który jest przed obliczem Pańskim, w namiocie zgrumadzenia; a ostatek krwi

wyleje u spodka ołtarza całopalenia, który jest u drzwi namiotu zgrumadzenia.

19. Wszystkie też tłustości jego wymie z niego, i zapali na ołtarzu.

20. I uczyni z tępem cielecm, jako uczynił z cielecm, za grzech ofiarowanym, tak uczyni z nim; a tak oczyści je kapłan, i będzie im odpuszczono.

21. Potem wyniesie ciela onego precz za obóz, i spali go, jako spalił ciela pierwszego. Tak jest ofiara za grzech zgrumadzenia.

IV 22. Jeżeliby książę zgrzeszył i uczynił przeciw któremu ze wszystkich przykazań Pana Boga swego, co by być nie miało, a to z nieobaczenia, a byłby winien: zgrzeszył, przywiedzie na ofiarę swoje: kozła z kóz, samca zupełnego;

24. I pokóży rękę swoją na głowę tegoż kozła, i zabije * go na miejscu, gdzie biją ofiary na całopalenie, przed obliczem Pańskim. Ofiara to jest za grzech.

25. I weźmie kapłan ze krwi ofiary za grzech na palec swój, a pomoże rogi ołtarza całopalonych ofiar, a ostatek krwi jego wyleje u spodka ołtarza całopalenia.

26. Wszystkie zaś tłustości jego zapali na ołtarzu, jako i tłustości ofiary spojnej; a tak oczyści go kapłan od grzechu jego, i będzie mu odpuszczony.

V 27. A jeżeliby kto zgrzeszył z ludu pospolitego z nieobaczenia, a uczyniłby przeciw któremu z przykazań Pańskich, co by być nie miało, i byłby winien:

28. A byłby znajomy grzech jego, którym zgrzeszył, przywiedzie ofiarę swoje: kozę z kóz, zupełną, samiec, za grzech swój, którego się dopuścił.

29. A pokóżywszy rękę swą na głowę ofiary za grzech, zabije tę ofiarę za grzech na miejscu ofiar całopalonych.

30. Potem wzięwszy kapłan ze krwi onęj na palec swój, pomoże rogi ołtarza całopalonych ofiar, a ostatek krwi jej wyleje u spodka onegoż ołtarza.

31. Wszystkie * także tłustości jej odejmię, jako się odejmują tłustości ofiary spojnej, i spali to kapłan na ołtarzu ku wdzięcznej wonności Panu; a tak oczyści go kapłan, i będzie mu odpuszczono.

32. A jeżeliby owoc przywiódł na ofiarę swoją za grzech, samiec zupełną niech przywiedzie

33. I włoży rękę swą na głowę onęj ofiary za grzech, i zabije ją na ofiarę za grzech na miejscu, gdzie zabijają ofiary całopalenia.

34. Potem weźmie kapłan onęj krwi z ofiary za grzech na palec swój, i pomoże rogi u ołtarza palonych ofiar, a ostatek krwi jej wyleje u spodka onego ołtarza.

35. I wszystkie tłustości jej odejmię, jako odejmują tłustości baranka z ofiary spojnej; i spali ją kapłan na ołtarzu całopalonych ofiar Panu. A tak oczyści go kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył, i będzie mu odpuszczony.

ROZDZIAŁ V

41. Grzech zamłczenia prawdy I. II. Ofiara za pokalanie się nieczystym dotknięciem 2. 3. III. Za lekomyślny przyśięgę 4-14. IV. Za grzech z niewiadomości popełniony 15-16. V. O kłanczy który bliźniemu szkodzi 17-19.

Jeżeliby też człowiek zgrzeszył, żeby słyssał głos bliźnierstwa, a byłby świadkiem tego, co albo widział, albo słyszał, a nie oznajmiłby, poniesie karanie za nieprawosć swoje.

II. 2. Albo jeżeliby się kto dotknął rzeczy nieczystej, bądź ścierwu zwierza nieczystego, bądź ścierwu bydłęcia nieczystego, bądź ścierwu gadziny nieczystej, a byłoby to zakryto przed nim, przecię nieczysty będzie, i winien jest.

3. Albo jeżeliby się kto dotknął nieczystości człowieczej, jakabykolwiek była, nieczystości jego, przez którą się nieczystym stawa, a byłoby to skryto przed nim, i dowiedziałyby się, winien jest.

III. 4. Albo jeżeliby kto przysięgł, wymówiwszy usta, że śle albo dobrze uczę, przysięga, a byłoby to skryto przed nim, i dowiedziałyby się potem, że winien jest w jednej rzeczy z tych.

5. Będąc tedy winien w jednej rzeczy z tych, wyzna grzech swój;

6. I przywiedzie ofiarę za winę swoje Panu za grzech swój, którym zgrzeszył, samiec z drobnego bydka, owcę, albo kozę za grzech, a oczyści go kapłan od grzechu jego.

7. A jeżeliby nie przemógł ofiarować bydłęcia, tedy przyniesie ofiarę za występpek swój, którym zgrzeszył, parę synogarlic, albo parę * gołąbiat Panu, jedno na ofiarę za grzech, a drugie na ofiarę całopalenia.

8. I przyniesie je do kapłana, a on na-

przód ofiarować będzie to, co ma być na ofiarę za grzech, i paznogiem nadzie głowę jego ku szyi, ale jęj nie oderwie.

9. I pokropi krwią z ofiary za grzech stronę ołtarza, a ostatek onęj krwi wyścisnie u spodku ołtarza. Ofiara to za grzech jest.

10. Z drugiego zaś uczyini ofiarę całopalenia według zwyczajn. * A tak oczyści go kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył, a będzie mu odpuszczony.

11. A jeđliby nie przemógł ofiarować parę synogalic, albo parę gołabiąt, tedy przyniesie ofiarę swoję za to, co zgrzeszył, dziesiątą część efy maki pszennej na ofiarę za grzech, nie naleje na nie oliwy, ani włoży na nie kadzidła; bo jest ofiara za grzech.

12. A gdy ją przyniesie do kapłana, tedy nabrąwszy kapłan z niej pełną garść swoję na pamiętkę jego, spali ją na ołtarzu mimo ofiarę ognistą Panu; ofiara to za grzech jest.

13. I oczyści go kapłan od grzechu jego, którym zgrzeszył w którejkolwiek z tych rzeczy, a będzie mu odpuszczony; a ostatek będzie kapłanowi, jako przy ofierze śniędnej.

14. Nad to rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

IV. 15. Gdyby człowiek przestąpił przestępstwem, a zgrzeszyłby z niewiadomości, ujmując rzeczy poświęconych Panu, tedy przywiedzie ofiarę za występki swój Panu, barana zupełnego z drobnego bydła według oszacowania twego, za dwa sykle srebra według sykla świątynicy, na ofiarę za występki.

16. A to, coby wziął z poświęconych rzeczy, wróci, i piątą część nadto przyda i odda kapłanowi, a kapłan go oczyści przez barana ofiary za grzech, a będzie mu odpuszczono.

V. 17. Jeđliby też człowiek zgrzeszył uczynwszy przeciw któremukolwiek z przykazań Pańskich, coby nie miało być z niewiadomości, a byłby winien, poniesie karanie za nieprawość swoję.

18. Tedy przywiedzie barana zupełnego z drobnego bydła według szacunku twego, na ofiarę za występki do kapłana; i oczyści go kapłan od niewiadomości jego, której się dopuścił nie wiedząc, a będzie mu odpuszczono.

19. Ofiara to za występki jest, którym wystąpił przeciwko Panu.

ROZDZIAŁ VI.

I. Ofiara i karanie na te, którzy zapierają rzeczy sobie zwierzęcych, albo gdyby kto kórn co wydał, albo czyjeżbyś zabrał. II. Ofiara za grzech. III. O grznie ustawianiu. IV. Ofiara za grzech. V. Ofiara za grzech. VI. Ofiara za grzech. VII. Ofiara za grzech. VIII. Ofiara za grzech. IX. Ofiara za grzech. X. Ofiara za grzech. XI. Ofiara za grzech. XII. Ofiara za grzech. XIII. Ofiara za grzech. XIV. Ofiara za grzech. XV. Ofiara za grzech. XVI. Ofiara za grzech. XVII. Ofiara za grzech. XVIII. Ofiara za grzech. XIX. Ofiara za grzech. XX. Ofiara za grzech. XXI. Ofiara za grzech. XXII. Ofiara za grzech. XXIII. Ofiara za grzech. XXIV. Ofiara za grzech. XXV. Ofiara za grzech. XXVI. Ofiara za grzech. XXVII. Ofiara za grzech. XXVIII. Ofiara za grzech. XXIX. Ofiara za grzech. XXX. Ofiara za grzech.

Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Gdyby człowiek zgrzeszył, a występkiem wystąpił przeciwko Panu, a zaprzaby rzeczy sobie zwierzonej, i do schowania danęj, albo coby wydał, albo by gwałtem wziął od bliźniego swego: 3. Także jeđliby rzecz zgrabioną znalazł, a zaprzaby jęj, albo by też przysiągł fałszywie o którąkolwiek * rzecz z tych, które czyni człowiek, grzesząc przeciw nie: 4. Gdyby tedy zgrzeszył, a winien był, wróci rzecz, która wydał, albo którą gwałtem wziął, albo też rzecz sobie zwierzoną albo rzecz zgrabioną, którą znalazł; 5. Albo też o cobykolwiek fałszywie przysiągł: tedy wróci to całe, i piątą część do tego przyda temu, czyje było to, wróci w dzień ofiary za grzech swój.

6. A ofiarę za występki swój przywiedzie Panu, barana zupełnego z drobnego bydła według oszacowania twego na ofiarę za grzech do kapłana. 7. I oczyści go kapłan przed Panem, a będzie mu odpuszczona każda z tych rzeczy, którą uczynił, i był jęj winien. 8. I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: II. 9. Rozkaż Aaronowi i synom jego, i rzeź: Tać będzie ustawa ofiary całopalenia; ofiara całopalenia jest od palenia na ołtarzu, przez całą noc aż do poranku; bo ogień na ołtarzu ustawicznie gorzeć będzie. 10. I oblece się kapłan w odzienię swoje llnane, i ubiory llnane oblece na ciało swoje, i zbierze popiół, gdy spali ofiarę całopalenia na ołtarzu, a wysypie go podle ołtarza. 11. Potem zewlece szaty swe, i oblece się w szaty inne, a wyniesie popiół, i wrzuci go na obóz na miejsce czyste. 12. A ogień na ołtarzu ustawicznie gorzeć będzie, nie będzie gaszony; a będzie zapalał na nim kapłan drwa na każdy poranek, i włoży nań ofiarę całopalenia, a palić będzie na nim tłuściość ofiar spojnych.

III. 13. Ogień ustawicznie będzie gorzał na ołtarzu, nie będzie gaszony.

IV. 14. A tać też jest ustawa ofiary śniędnej, którą ofiarować będą synowie Aaronowi przed obliczem Pańskim u ołtarza.

15. Weźmie garść swoję pszennej maki z tej ofiary śniędnej, i z oliwy jęj ze wszystkich kadzidem, które będzie na ofierze śniędnej, i to spali na ołtarzu ku wdzięcznej wonności na pamiętkę jęj Panu.

16. A co zostanie z niej, jeść będą Aaron i synowie jego; bez kwasu jedzone będzie na miejscu świętym; w sieni namiotu zgromadzenia jeść to będą.

17. Nie będą tego warzyć z kwasem, bo za dzień ich dajem im to, z ofiar moich ognistych; rzeź najświętsza to jest jako i ofiara za grzech, i jako ofiara za występki.

18. Każdy mężczyzna z synów Aaronych jeść to będzie; ustawa to wieczna w narodach waszych o palonych ofiarach Pańskich; wszystko, co się ich dotknie, poświęcone będzie.

19. Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

20. Tać jest ofiara Aaronowa, i synów jego, którą ofiarować będą Panu w dzień pomazania swego: dziesiątą część efy maki pszennej za ofiarę śniędna ustawicznie, potowę jęj rano, a potowę jęj w wieczór.

21. W panwi z oliwą będzie gotowana; smażoną przyniesiesz ją, usmazoną ofiarę śniędna w sztukach ofiarować będziesz kapłanowi, potowę jęj rano, a potowę jęj w wieczór.

22. A kapłan pomazany z synów jego po nim ofiarować ją będzie; ustawa to wieczna Panu, wszystka spalona będzie.

23. I każda śniędna ofiara kapłanińska, wszystka spalona będzie; nie będą jęj jeść.

24. Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: V. 25. Mów do Aaronowa, i do synów jego, a rzeź: Ta będzie ustawa ofiary za grzech: Na miejscu, gdzie biją ofiary całopalenia, będzie zabita ofiara za grzech przed Panem; rzeź najświętsza jest.

26. Kapłan, któryby ją ofiarował za grzech, jeść ją będzie; na miejscu świętym jedzona będzie; w sieni namiotu zgromadzenia.

27. Wszystkie, co się dotknie mięsa ofiary, [Polish] 1*

jeć, będzie poświęcone; a jeđliby krwią jęj szata pokropiona była, co się pokropiło, omyjesz na miejscu świętym.

28. Naczynie też gliniane, w którychinly ją wazono, służzone będą; a jeđliby w nacyniu miedzianem warzona była, wytrą je, i wymyja wodą.

29. Wszelki mężczyzna z kapłanów jeść ją będzie; najświętsza to rzecz jest.

30. A żadna ofiara za grzech, której krew wnaszana bywa do namiotu zgromadzenia dla oczyszczenia w świątyni, nie będzie jedzona, ale ogniem spalona będzie.

ROZDZIAŁ VII.

I. Ustawa ofiary za występki 1-10. II. Ofiar pokropionych 11-14. III. Ofiar wdzięczności, także świątecznych i dobrowolnych 15-21. IV. Tłuściości soi krwi nie jeść 22-27. V. Sposób ofiar 28-31. VI. Zamknięcie rzeczy rozkazanych 32-38.

Tać jest ustawa ofiary za występki, która jest najświętsza.

2. Na miejscu, gdzie biją ofiary całopalenia, zabiją ofiarę za występki, a krwią jęj pokropią ołtarz z wierzchu w około.

3. A wszystkie tłuściości jęj ofiarować będzie z niej, ogon i tłuściość okrywająca wnętrzości;

4. Obietwie też nerki z tłuściości, która jest na nich, i na poledwicach, i odmieczkę, która jest na wątrobie i na nerkach, odejmia.

5. I spali to kapłan na ołtarzu na ofiarę ognistą Panu; ofiara to jest za występki.

6. Wszelki mężczyzna z kapłanów będzie; rzeź to najświętsza.

7. Jako ofiara za grzech, tak ofiara za występki, jednaką ustawę mają; kapłanowi, któryby go oczyszczał, należeć będzie.

8. Kapłanowi, któryby czyje ofiarę całopaloną ofiarował, skóra teje ofiary, która ofiarował, należeć będzie.

9. Także każda ofiara śniędna w piecu upieczona, i wszystko, co na panwi albo w kotle gotowane będzie, kapłanowi, który to ofiaruje, należeć będzie.

10. Przytém wszelaka ofiara śniędna, zagniecionaz oliwą albo prażona, wszystkie synom Aaronowym należeć będzie, tak jednemu, jako drugiemu.

11. Tać też jest ustawa ofiary spojnej, którą będą ofiarowali Panu.

12. Jeđliby kto ofiarował na ofiarę wdzięczymienia, tedy ofiarować będzie na ofiarę wdzięczymienia placki, przasinę, za-

gniatane z oliwą, i krepłe prażsne, pomazane oliwą, i miazę pszenną, smażoną z temi płackami w oliwie zagnicionej. 13. Przy tych płackach będzie też chleb kwasony ofiarować na ofiarę swojej ofiarą dziękczynienia spokojnych ofiar swoich. 14. I będzie ofiarował z niego jeden chleb i będzie ofiarował na podnoszenie Panu. Kapłanowi, który kropi krwią ofiar spokojnych, należy to będzie. III. 15. Mięso zaś ofiary dziękczynienia, która jest spokojna, w dzień ofiarowania ofiary jego jedzone będzie; nie zostawia z niego nic do jutra. 16. A jeżeliby kto ślubną albo dobrowolną przyniósł ofiarę swoją, w dzień ofiarowania ofiarę jego jedzone będzie; a-nazajutrz, coby zostało z niej, zjedzą. 17. Ale jeżeliby co zostało mięsa z tej ofiary do trzeciego dnia, ogniem spalone będzie.

18. A jeżeliby kto przecięł jadt mięso tej ofiary spokojnej dnia trzeciego, nie będzie przyjemny ten, który ją ofiarował; nie będzie mu płatna, owszem obrzydliwoscia będzie; a który jadt z niej, nieprawoscia swoją poniesie. 19. Mięso też, któraby się dotknęło czego nieczystego, nie będzie jedzone, ale ogniem spalone będzie; mięso zaś inne, każdy czysty jest je będzie. 20. A którykolwiek jadt mięso z ofiary spokojnej, ofiarowanej Panu, a byłby nieczysty, wytracony będzie człowiek ten z ludu swego. 21. Jeżeliby się też kto dotknął czego nieczystego, bądź nieczystości człowięcej, bądź nieczystości bydłcej, bądź jakiegokolwiek obrzydliwości nieczystej, a jadtby mięso z ofiary spokojnej, ofiarowanej Panu, tedy wytracony będzie człowiek ten z ludu swego.

22. Bzeczł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc: 23. Powiedz synom Izraelskim, i rzeź: Żadnej tustosci z wotu, ani z owiec, ani z kozy, nie będziez jadt. 24. Aczkolwiek tustosc bydłcia zdechłego, albo tustosc rozszarpanego może być do wszelkiej potrzeby; ale jest jej żadnym sposobem nie będziecie. 25. Albowiem ktobykolwiek jadt tustosc z bydłcia, które ofiarował będzie człowiek na ofiarę ognistą Panu, niechaj wytracony będzie człowiek ten, który jadt z ludu swego

26. Także żadnej krwi jest nie będziecie, tak we wszystkich mieszkaniach waszych, jak z ptaków, jako i z bydlat. 27. Wszelki człowiek, który by jadt jakokolwiek krew, wytracony będzie człowiek on z ludu swego. V. 28. Rzeźł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc:

29. Mów do synów Izraelskich, a rzeźł im: Ktoby ofiarował ofiarę spokojną swojej Panu, przyniesie ofiarę swoją Panu z ofiary spokojnej swojej. 30. Ręka jego przyniesie ofiarę ognistą Panu; tustosc z mostkiem przyniesie, a mostek niech będzie tam i sam obracany na ofiarę przed Panem.

31. Potem spali kapłan tustosc na ołtarzu; ale mostek zostanie Aaronowi i synom jego. VI. 32. A łopatkę prawą oddacie na podnoszenie kapłanowi z ofiar spokojnych waszych.

33. Kto też z synów Aaronowych ofiarował będzie krew ofiar spokojnych i tustosc, temu się dostanie łopatka prawą dziadem.

34. Albowiem mostek sam i tam obracania, i łopatkę podnoszenia, wziądem od synów Izraelskich z ofiar ich spokojnych, i dadem * je Aaronowi kapłanowi, i synom jego prawem wiecznym od synów Izraelskich. * Moj. 32. 27

35. Toć jest dzial pomazanego Aaronu, i pomazanych synów jego z ofiar ognistych Panskich, od dnia, którego im przystąpił rozkaz ku sprawowaniu urzędu kapłáńskiego Panu.

36. I rozkazal Pan, aby im to dawano było od dnia, którego je pomazał, od synów Izraelskich prawem wiecznym w narodziech ich.

37. Tać jest ustawa ofiary całopalenia, ofiary śniednej, i ofiary za grzech, i za występki, i poświęcenia, i ofiary spokojnej. 38. Którą rozkazal Pan Mojżeszowi na górze Synaj, dnia, którego przykazał synom Izraelskim, aby ofiarowali ofiary swe Panu na puszczy Synaj

ROZDZIAŁ VIII.

I. Poświęcenie Aaronu, i synów jego, na kapłáństwo, także i szat 1-13. II. I ofiary przy poświęceniu ich według rozkazania Bożego, uczynione 14-30. III. I jako dugo ten akt poświęcenia ich trwał miał 31-36.

Potem rzeźł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Weźmij Aarona i syny jego z nim,

i szaty ich i olejek pomazywania, i cielca i za obozem, jako był Pan rozkazal Mojżeszowi 18. Potem przywiódł barana na ofiarę całopalenia i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę tego barana. 19. I zabił go * Mojżesz a pokropił krwią jego ołtarz z wierzebu w okolo

20. A barana porabiał na szuku jego i spalił Mojżesz głowę, i szuki, tustosc 21. A wnetrzności, nogi opkókał wodą, i tak spalił Mojżesz wszystkiego barana na ołtarzu całopalenia to jest ku wdzięczności wonności ofiara ognista jest Panu. * jako był Pan rozkazal Mojżeszowi

22. Potem kazal * przywieść barana drugiego, barana poświęcenia, i włożyli Aaron i synowie jego ręce swoje na głowę tegoż barana. 23. A zabiwszy go Mojżesz wziął ze krwi jego, i pomazał nią koniec prawego ucha Aaronowego, i wielki palec prawej ręki jego także palec wielki prawej nogi jego

24. Rozkazal też przystąpić synom Aaronowym i pomazał Mojżesz oną krwią koniec ucha ich prawego, i palce wielkie ich prawej ręki, i palce wielkie nogi ich prawej, i włożył Mojżesz krew na wierzch ołtarza w okolo. 25. Potem wziął * tustosc i ogon, i wszystkie tustosc, która jest okolo wnętrności, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich i łopatkę prawą.

26. Także z kosza prażsnych chlebow, które były przed Panem wziął placek prażsny jeden, i bochen chleba z oliwą jeden, i krepel jeden, a pokroził je na onych tustosciach i na łopatce prawej. 27. I dał to wszystko w ręce Aaronowi i w ręce synów jego, i obracał to tam i sam za ofiarę obracania przed Panem.

28. Potem ono wziął Mojżesz z rąk ich, a spalił na ołtarzu na całopalenie, poświęcenie to jest na wdzięczną wonność ofiara ognista jest Panu. 29. Wziął też Mojżesz mostek, i obracał go sam i tam za ofiarę obracania przed Panem, a z barana poświęcenia dostadł się Mojżeszowi dzial, jako mu był rozkazal Pan.

30. Wziął jeszcze Mojżesz olejek pomazywania i krwi, która była na ołtarzu, i z gnojem jego spalił ogniem precz jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

11. Potem pokropił num ołtarz siedm kroć, i pomazał ołtarz ze wszystkimi naczyntem jego i wannę i stolec jej aby je poświęcił. 12. Wziął także olejek pomazywania na głowę Aaronowę i pomazał go na poświęcenie jego. 13. Zatem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

14. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 15. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

16. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 17. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

18. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

19. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 20. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

21. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 22. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

23. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

24. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 25. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

26. Także z kosza prażsnych chlebow, które były przed Panem wziął placek prażsny jeden, i bochen chleba z oliwą jeden, i krepel jeden, a pokroził je na onych tustosciach i na łopatce prawej. 27. I dał to wszystko w ręce Aaronowi i w ręce synów jego, i obracał to tam i sam za ofiarę obracania przed Panem.

28. Potem ono wziął Mojżesz z rąk ich, a spalił na ołtarzu na całopalenie, poświęcenie to jest na wdzięczną wonność ofiara ognista jest Panu.

29. Wziął też Mojżesz mostek, i obracał go sam i tam za ofiarę obracania przed Panem, a z barana poświęcenia dostadł się Mojżeszowi dzial, jako mu był rozkazal Pan.

30. Wziął jeszcze Mojżesz olejek pomazywania i krwi, która była na ołtarzu, i z gnojem jego spalił ogniem precz jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

31. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

32. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 33. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

34. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 35. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

36. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

37. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 38. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

39. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 40. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

41. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

42. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 43. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

44. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 45. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

46. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

47. Tamże przywiódł cielca ku ofierze za grzech i włożyli Aaron i synowie jego ręce swe na głowę cielca i ofiary za grzech. 48. I zabił go Mojżesz a wzięwszy krwi jego, pomazał rogi ołtarza w okolo palcem swym, i oczyścił ołtarz. Ostatek zaś krwi wylał w spodu ołtarza, i poświęcił go dla oczyszczenia na nim.

49. Wziął potem wszystkie tustosc, która na wnętrnościach była, i odcięczk z watroby i dwie nerki z tustoscia ich, i spalił to Mojżesz na ołtarzu. 50. A cielca z skórą jego i z mięsem jego i z gnojem jego spalił ogniem precz

51. Potem rozkazal Mojżesz przystąpić synom Aaronowym, a oblokłszy je w szaty, opasał je pasem i włożył na nie czapki, jako był * Pan rozkazal Mojżeszowi.

ze sny jego, i szaty synów jego z nim. A tak poświęcił Aarona i szaty jego, i sny jego, i szaty synów jego z nim. ^{*2 Moj. 29. 21.}

III. 31. I rzekł Mojżesz do Aarona, i do synów jego: Warciecie mięso u drzwi namiotu zgromadzenia, i * tam je jedzcie, i chleb, który jest w koszu poświęcenia, jakom przykazał, mówiąc: Aarona i synowie jego będą je jedli. ^{*2 Moj. 29. 33. 3 Moj. 24. 9.}

32. A cooby zostało z mięsa i z chleba, ogniem spalicie.

33. A ze drzwi namiotu zgromadzenia niewychoǳcie przez siedm dni, aż do dnia, którego się wypełni czas poświęcenia waszego; bo przez siedm dni Pan czynić na oczyszczenie wasze.

34. Jako się stało dziś, tak przykazał Pan czynić na oczyszczenie wasze. 35. Przetóż przy drzwiach namiotu zgromadzenia trwać będziecie we dniu i w nocy przez siedm dni, a sbrzed będziecie rozrządzenia Pańskiego, abyście nie pomarli; bo mi tak rozkazano.

36. I uczynili Aarona i synowie jego to wszystko, co im rozkazał Pan przez Mojżesza.

ROZDZIAŁ IX.

I, Pierwsze ofiary przez Aarona sprawowane. I - 7. II. Za się 8 - 14. III. Za lud 15 - 21. IV. Błogosławi ludowi 22. V. Ofiarę Pańską ofiary spalił 24.

I stało się dnia ósmego, wezwał Mojżesz Aarona i synów jego, i starszych Izraelskich.

2. I rzekł do Aarona: Weźmij sobie cielca młodego * na ofiarę za grzech, i barana na ofiarę całopalenia, oboje żubne, i ofiaruj je przed obliczem Pańskim. ^{*2 Moj. 29. 1.}

3. Do synów zaś Izraelskich rzeczesz, mówiąc: Weźmijcie koźlą z kóz na ofiarę za grzech, i cielca, i barana, roczniaki żubne, i zdrowe, na ofiarę całopalenia; 4. Także wołu, i barana na ofiary spokojne ku ofiarowaniu przed Panem, i ofiarę śnieǳną nagmiecioną z oliwą; albowiem się wam dziś Pan ukaze.

5. I przypnieli, co rozkazał Mojżesz, przed namiot zgromadzenia; a przystąpili wszyscy lud, stanął przed Panem. 6. Zatem rzekł Mojżesz: Tać jest rzecz, którą wam Pan rozkazał; czynicie ją, a ukaze się wam chwała Pańska.

7. Rzekł zaś Mojżesz do Aarona: Przyśtań do ołtarza, a uczynj ofiarę za grzech

swój, i ofiarę paloną twoją, a wykonaj oczyszczenie za się i za lud; uczynj też ofiarę od ludu, i uczynj oczyszczenie za lud, jako rozkazał Pan.

II. 8. Tedy przystąpił Aarona do ołtarza, i zabił cielca na ofiarę za grzech swój.

9. I podał mu synowie Aarona krwi, który omoczywszy palec swój we krwi, ponazak rogi ołtarza, a ostatek krwi wywał z spodka ołtarza;

10. Ale kłustłość z nerkami, i odzieczkę z wątroba za ofiary za grzech spalił na ołtarzu, jako był rozkazał Pan Mojżeszowi;

11. Mięso zaś i skórę spalił ogniem precz za obozem.

12. Zabił też ofiarę całopalenia; i podał mu synowie Aarona krwi, którą pokropił wierzch ołtarza w okóło.

13. Przypnieli mu też ofiarę całopalenia, i szutki jej i głowę jej; a spalił ją na ołtarzu;

14. Omył też wnętrzności, i nogi, i spalił je za ofiarę całopalenia na ołtarzu.

III. 15. Potem sprawował * ofiarę wszystkiego ludu, i wziął koźlą na ofiarę za grzech ludu, którego zabił, i ofiarował go jako i pierwszego. ^{*3 Moj. 4. 15.}

16. Ofiarował też ofiarę całopalenia, i uczynił jej według zwyczajn.

17. Ofiarował też ofiarę śnieǳną, a wzięwszy z niej pełną garść swojej, spalił na ołtarzu oprócz ofiary całopalenia porannęj.

18. Zabił też wołu, i barana na ofiarę spokojną, która była za lud; i podał mu synowie Aarona krwi, którą pokropił ołtarz z wierzchu okóło.

19. Podali mu także kłustłość z wołu; i z barana ogon, i kłustłość okrywającą wnętrzności i nerki, i odzieczkę z wątroby.

20. Włożyli też kłustłości na mostek, i spalił też kłustłość na ołtarzu;

21. Ale mostek i łopatkę prawa obrać Aarona tam i sam na ofiarę obracania przed obliczem Pańskim, jako był Pan rozkazał Mojżeszowi.

IV. 22. Tedy podniósł w im, a zstąpił od ofiarowania ofiary za grzech, i ofiary całopalenia, i ofiary spokojnej.

23. I wszedł Mojżesz i Aarona do namiotu zgromadzenia, a wszedłszy błogosławili ludowi; i okazała się chwała Pańska wszystkiemu ludowi;

V. 24. Bo zstąpiwszy ogień od obliczenia Pańskiego spalił na ołtarzu ofiarę całopalenia i kłustłości; co gdy widział wszystkie lud, wykrzykali a padali na twarz swoje.

ROZDZIAŁ X.

I, Nadab i Abiur, ofiarując ogień obcy Panu, są od śmierci papasali 1 - 5. II. Zakaz, aby kć nikt nie żałował 6 - 7. III. Kapłanom wino zabazano pod postępowanie 8 - 11. IV. Czego posywać mieli z brzożby, które od ofiar zosławiały 12 - 13. V. Mojżesz kapłany do powinnosti kć napomina 14 - 26.

Tedy synowie Aarona, Nadab i Abiur, wzięwszy każdy kadzience swoje, włożyli w nią ognia, i włożywszy nań kadzidla ofiarowali przed obliczem Pańskim ogień obcy, czego im był nie rozkazano. ^{*4 Moj. 3. 4. r. 26. 6. i kron. 24. 2.}

2. Przetóż wyszedłszy ogień od twarzy Pańskiej, poraził je; i pomarli przed Panem.

3. Zatem rzekł Mojżesz do Aarona: Toć to jest, co opowiedział Pan, mówiąc: W tych, którzy przystępują do mnie, poświęcony będę, i przed oblicznością wszystkiego ludu uwielbiony będę; i zamilkł Aarona.

4. Tedy wezwał Mojżesz Misaela i Elisafana, synów Husyela, stryja Aarona, i rzekł do nich: Przystapcie, a wyniescie bracia waszą z świątyni precz za obóz.

5. Przyszli tedy, a wyniesli je i zstąpili ich precz za obóz, jako był rozkazał Mojżesz.

II. 6. Rzekł potem Mojżesz do Aarona i do Eleazara i do Itamara, synów jego: Głów waszych nie obnażajcie, ani szat swych rozdzierajcie, byście nie pomarli, a Bóg nie rozgniewał się na wszystko zgromadzenie. Ale bracia wasi, wszystkie dom synów Izraelskich, niech płaczą tego spalania, które uczynił Pan.

7. Ze drzwi też namiotu zgromadzenia nie wychoǳcie, byście śnać nie pomarli; albowiem olejek pomazania Pańskiego jest na was. I uczynili według rozkazania Mojżeszowego.

III. 8. Zatem rzekł Pan do Aarona, mówiąc:

9. Wina i napoju mocnego nie będziez pił, ty i synowie twoi z tobą, gdy będziecie mieli wchoǳić do namiotu zgromadzenia, abyście nie pomarli; ustawo to wieczna będzie w narodziech waszych;

10. Abyście roznawać mogli między rzeczą świętą, i między rzeczą pospolitą, i między rzeczą nieczystą, i między rzeczą czystą;

11. Azebyście nauczali synów Izraelskich wszystkich ustaw, które im rozkazał Pan przez Mojżesza.

IV. 12. Mówił potem Mojżesz do Aarona i do Eleazara i Itamara, synów jego, którzy byli pozostali: Weźmijcie ofiarę śnieǳną, która została od ognistych ofiar Pańskich, a jedzcie ją z przasnikiem przy ołtarzu; bo rzecz najświętsza jest.

13. Przetóż jeść ją będziecie na miejscu świętym, bo to prawo twoje, i prawo synów twoich, z ognistych ofiar Pańskich; bo mi tak rozkazano. ^{*5 Moj. 2. 3. r. 16. 1.}

14. Także mostek obracania, i łopatkę podnoszenia będziecie jedli na miejscu czystym, ty i synowie twoi, i córki twoje z tobą; albowiem to prawem tobie, i prawem synom twoim dano z ofiar spokojnych synów Izraelskich.

15. Łopatkę podnoszenia, i mostek obracania z ofiarami ognistymi, i kłustłość przyniosą, aby je tam i sam obracano przed obliczem Pańskim; a to będzie tobie i synom twoim z tobą prawem wiecznym, jako rozkazał Pan.

V. 16. Potem Mojżesz szukał pilnie koźlą ofiarowanego za grzech, a oń, już spalony był; i dla tego rozgniewawszy się na Eleazara i Itamara, syny Aarona, we, którzy byli pozostali, mówił:

17. Przecześnieście nie jedli ofiary za grzech na miejscu świętym? albowiem to jest rzecz najświętsza, ponieważ ją wam dano, abyście nosili nieprawość wszystkiego ludu na oczyszczenie ich przed obliczem Pańskim.

18. A oń, nie jest whitesiona krew jego weewnątrz do świątyni; mieliście go jeść w świątyni, jakom rozkazał.

19. Tedy Aarona odpowiedział Mojżeszowi: Oto, dziś ofiarowali ofiarę, swoje przed obliczem Pańskim, a oń mię spożytko; gdybym był jadł dziś ofiarę za grzech, i zabiłby się to było podobajob Panu?

20. To gdy usłyszał Mojżesz, przestął na tém.

ROZDZIAŁ XI.

I. Czego się jeść i ofiarować nie godzi z zwierząt 1—6.
II. Z ryb 6—12. III. Z ptastwa 13—20. IV. Z człowieczych się rzeczy 21—23. V. Co splugawia przez dotknięcie 24—31. VI. Oczyszczenie dotknięcia dotykając 32, 33. VII. Splugawienie przez dotykanie 34—37. VIII. Świątyni być trzeba przybyłemu Bogu 38—41.

Potem mówił Pan do Mojżesza i do Aarona, i rzekł do nich: Powiedzieć synom Izraelskim, mówiąc:

2. Te * są zwierzęta, które jeść będziecie z wszystkich zwierząt, które są na ziemi.
3. Wszelkie bydło, które ma rozdzielone stopy, i rozdwojone kopyta, a przesuwa, to jeść będziecie.

4. Ale z tych jeść nie będziecie, które tylko przesuwają, i z tych, które tylko kopyta dwoją: Wielbłąd, który choć przesuwa, ale kopyta rozdzielonego nie ma, nieczystym wam będzie.

5. Także królik, który choć przesuwa, ale kopyta rozdzielonego nie ma, nieczystym wam będzie.

6. Zając też, choć przesuwa, ale kopyta rozdzielonego nie ma, nieczystym wam będzie.

7. Świnia także, choć ma rozdzielone stopy i rozdwojone kopyto, ale iż nie przesuwa, nieczystą wam będzie.

8. Mięsa ich nie będziecie jeść, ani ścierwu ich dotykać się będziecie, nieczyste wam będą.

9. To jeść będziecie ze wszystkich rzeczy żyjących w wodach, wszystko, co ma skrzela i łuskę, w wodach, w morzu, i w rzekach, to jeść będziecie.

10. Wszystko zaś, co niema skrzeli i łuski w morzu i w rzekach, cokolwiek się rucha w wodach, i każda rzecz żyjąca, która jest w wodach, obrzydliwością wam będzie.

11. Obrzydliwością będą wam; mięsa ich jeść nie będziecie, a ścierwem ich brzydzić się będziecie.

12. Owa cokolwiek nie ma skrzeli i łuski, w wodach, obrzydliwością wam będzie.

13. Tę samą też brzydzić będziecie z ptastwa, i jeść ich nie będziecie, bo są obrzydliwością, jako orła, i gryfa, i morskiego orła.

14. I sępa, i kani, według rodzaju ich; i każdego kruka według rodzaju jego;

15. Także strusia, i sowy i wodnej kani i jastrzębia, według rodzaju ich;

17. I puchacza, i norka, i lelka,

18. I łabędzia, i baka, i bociana,

19. I czapli, i sokki, według rodzaju ich, i dudka, i nietopérza.

20. Wszystko, co się człoga po ziemi skrzydła mając, a na czterech nogach chodzi, obrzydliwością wam będzie.

IV. 21. Wszakże jeść będziecie wszystkie, co się człoga po ziemi skrzydła mając, co na czterech nogach chodzi, co ma w nogach ścięgna, przedłuższe niż skakanie na nich po ziemi.

22. Te z nich jeść będziecie: Szarańcza według rodzaju jej, i koniki według rodzaju ich, i skoczki według rodzaju ich, i chrząszcze według rodzaju ich.

23. Wszystko zaś, co się człoga po ziemi skrzydłaste, cztery nogi mające, obrzydliwością wam będzie;

V. 24. Bo się niemi pokalacie. Ktoby się dotknął zdechliny ich, nie będzie czystym aż do wieczora.

25. A ktobykolwiek nosił ścierw ich, upierze szaty swoje, i będzie nieczystym aż do wieczora.

26. Wszelkie bydło, które ma rozdzieloną stopę, a kopyta rozdwojone niema, ani też przesuwa, nieczystym wam będzie; ktoby się go dotknął, nieczystym będzie.

27. A cokolwiek chodzi na łapach swych ze wszystkich zwierząt, które chodzą na czterech nogach, nieczystym wam będzie; ktoby się dotknął ścierwu ich, nieczystym będzie aż do wieczora.

28. A ktoby nosił ścierw ich, upierze odzienie swe, a nieczystym będzie aż do wieczora; bo nieczyste wam są.

29. Także i te z nieczyste mieć będziecie między pazami, które się włożą po ziemi, łasica, i mysz, i żaba według rodzajów swoich;

30. I jeź, i jaszczórka, i tchórz, i ślimak, i kret.

31. Te nieczyste wam będą między wszystkimi pazami; ktoby się dotknął zdechliny ich, nieczystym będzie aż do wieczora.

VI. 32. A każda rzecz, na którą co zdechłego z tych rzeczy upadło, nieczysta będzie, tak drzewiane naczynie, jako szata, tak skóra, jako wór; owa każde naczynie, w którym co sprawują, do wody włożone będzie, i nieczyste zostanie aż do wieczora, potem czyste będzie.

33. Wszelkie zaś naczynie gliniane, w któreby co z tych rzeczy wpadło, ze

wszystkimi, co by w niem było, nieczyste się stanie, a samo spluzowane będzie.

VII. 34. Każda też potrawa, która ją dają, gdyby wody nieczystej do niej wiano, nieczystą będzie; i wszelki napój, który pijają z każdego takiego naczynia, nieczystym będzie.

35. Owa wszystko, na co by upadło co z onych zdechlin, nieczyste będzie; piec i ognisko rozwalone będą, bo nieczyste są; i za nieczyste wam będą.

36. Ale studnia i cysterna, i każde zgromadzenie wód czyste będą; co by się jednak dotknęło ścierwu tych rzeczy, nieczyste będzie.

37. A jeżeliby upadło nieco z ścierwu ich na jakie nasienie, które siane bywa, czyste zostanie.

38. Ale jeżeliby na nasienie w wodzie moczone upadło co z ścierwu ich, nieczyste wam będzie.

39. Jeżeliby zdechło bydło, które jadacie: ktoby się dotknął ścierwu jego, nieczystym będzie aż do wieczora.

40. A ktoby jadł ścierw jego, upierze szaty swoje, i nieczystym będzie aż do wieczora; ten, co by przez wynosił on ścierw, upierze szaty swoje, i nieczystym będzie aż do wieczora.

41. Wszelki także plaz, co się człoga po ziemi, obrzydliwością jest; nie będziecie go jeść.

42. Cokolwiek się człoga po brzuchu, i cokolwiek na czterech albo więcej nogach się włoży między wszystkim plazem, który się człoga po ziemi, nie będziecie ich jeść, bo obrzydliwością są.

43. Nie plugawcie dusz waszych wszelkim plazem, który się człoga po ziemi, i nie mażcie się niemi, byście nie byli splugawieni przez nie.

VIII. 44. Albowiem Jam jest Pan Bóg wasz; przetoż * poświęcajcie się, a bądźcie świętymi, bom Ja święty jest; a nie plugawcie dusz waszych żadnym plazem, który się człoga po ziemi.

45. Bom Ja jest Pan, którym was wywiodł z ziemi Egiptkiej, abym wam był Bogu; przetoż bądźcie świętymi, bom Ja święty jest.

46. Tać jest ustawa około bydła, i ptastwa, i wszelkiej duszy żywej, która się rucha w wodach, i wszelkiej duszy żywej, która się człoga po ziemi.

47. Ku rozkazaniu między nieczystym, skórze ciała jego; jeżeliby włos na onym

i między czystym, a między zwierzętą, które się jeść godzi, i między zwierzętą, których się jeść nie godzi.

ROZDZIAŁ XII.

I. Nieczystość niewiasty po porożeniu syna 1—4.
II. Cuda 5. III. Sposób oczyszczenia jej 6—8.

Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Powiedz synom Izraelskim, i rzecz: Niewiasta, która by poczęła i urodziła

mięczyżnę, nieczysta będzie przez siedm dni: według dni, których odkazona była dla choroby swej, nieczysta będzie.

3. A dnia * ósmego obrzezane będzie ciało nieobrzezki jego.

4. Ale ona przez trzydzieści dni i trzy dni zostanie we krwi oczyszczenia; żadnych rzeczy świętej nie dotknie się, i ku świątyni nie pójdzie, aż się wypęlnia dni oczyszczenia jej.

II. 5. A jeżeli dzieweczkę urodzi, nieczysta będzie przez dwie niedziele według oddzielenia swego, a sześćdziesiąt dni i sześć dni zostanie we krwi oczyszczenia swego.

III. 6. A gdy się wypęlnia dni oczyszczenia jej po synu albo po córce, przynieś baranka rocznego na ofiarę całopalenia, i gołabiątko, albo synogarlicę na ofiarę za grzech do drzwi namiotu zgromadzenia do kapłana;

7. Którego ofiarować będziecie obliczem Pańskim, i oczyści ją; a tak oczyszczona będzie od pływania krwi swojej. Tać jest ustawa tej, która porodziła

mięczyżnę albo dzieweczkę.

8. A jeżeli nie przemoże dać baranka, wtedy weźmie parę * synogarlic, albo parę gołabiąt, jedno na ofiarę całopalenia a drugie na ofiarę za grzech; i oczyści ją kapłan, a tak oczyszczona będzie.

ROZDZIAŁ XIII.

I. Rozczanianie przez kapłana wszelkiego trądu 1—6.
II. I człowieka trądowego 9—16. Trąd na szatach, i oczyszczenie jego 47—59.

Rzekł zaś Pan do Mojżesza i do Aarona, mówiąc:

2. Człowiek, któryby miał na skórze ciała swego sadzel, albo liszaj, albo białe blizny, tak iżby się na skórze ciała jego okazała plaga trądu, przywiedziony będzie do Aarona kapłana, albo do którego z synów jego kapłanów.

3. Tedy ogląda kapłan on sadzel na skórze ciała jego; jeżeliby włos na onym

sadzeł pobielał, a on sadzeł na spojrze-
niu byłby głębszy, niż insza skóra ciała
jego, plaga trądu jest; przetoż oglądaw-
szy go kapłan, osądzi go być nieczystym.

4. A jeżeli biała tylko blizna była na
skórze ciała jego, a nie byłaby głębsza na
spojrzeniu, niż insza skóra, i włosy w niej
nie pobielałyby, tedy zamknie kapłan
mającego taką zarazę przez siedm dni.

5. Potem obejrzy go kapłan dnia sió-
dmego: a jeżeli ona blizna tak została
w oczach jego, a nie szerzyła się ona
blizna po skórze, tedy go zamknie ka-
płan przez siedm dni powtóre.

6. I obejrzy go kapłan dnia siódmego
powtóre: a jeżeli ta zaraza poczerniała
a nie szerzyła się ta zaraza po skórze,
tedy go za czystego osądzi kapłan, bo
świerzb jest; a on upierze szaty swe,
a będzie czystym.

7. Ale jeżeli się bardziej rozszerzał
po skórze świerzb on po oglądaniu kapła-
nowém i po oczyszczeniu jego, pokaże się
znowu kapłanowi.

8. Tedy obejrzy go kapłan; a jeżeli
się ta zaraza rozszerzała po skórze jego,
osądzi go za nieczystego kapłan; bo trąd
jest.

II. 9. Zaraza trądu gdy będzie na czo-
wieku, przywiedzion będzie do kapłana.

10. Którego obejrzy kapłan; a będzie
sadzeł biały na skórze, żeby się uczyniły
włosy białe, choćby i zdrowe ciało było
na tym sadzeł.

11. Trąd zasławaży jest na skórze cia-
ła jego; i osądzi go za nieczystego ka-
płan, a nie będzie go zawierał, gdyż nie-
czystym jest.

12. A jeżeli się trąd rozszerzał na
skórze, i okryłby trąd wszystkie skórę za-
raznego od głowy jego aż do nóg jego,
wszędę gdzie oczyma kapłan dotrzeć
może;

13. I obejrzy kapłan; a jeżeli odkrył
trąd wszystko ciało jego, za czystą osa-
dzi zarazę jego; bo iż wysuska pobielała,
dla tego czysty jest.

14. Ale którego dnia utazakoby się na
takowym mięso-dzwie, nieczystym będzie.

15. A tak ogląda kapłan mięso dzwie,
a osądzi go być za nieczystego; bo ono
mięso dzwie nieczyste jest; trąd to jest.

16. Ale jeżeli zaś zginęło mięso dzi-
wie, i obróciłoby się w białosć, tedy
przyjdzie do kapłana.

17. A widząc go kapłan, iż się obró-
ciło, tedy osądzi go za czystego.

18. Kapłan w białosć, za czystego osądzi
kapłan zarazonego; bo czystym jest.

19. A na miejscu wrzodu onego uczy-
niły się sadzeł biały, albo blizna biała
zaczernieniała, tedy okazana będzie ka-
płanowi.

20. A widząc kapłan, że na wejrzeniu
głębsza jest, niż insza skóra, i włosy jej
pobielały, za nieczystego osądzi go ka-
płan; zaraza trądu jest wrzodu wyrosła.

21. Ale jeżeli ją obejrzy kapłan, że
w niej włos nie bieleje, i nie jest głębsza,
tedy zamknie kapłan takowego przez
siedm dni.

22. A jeżeli się szerzyła po skórze,
za nieczystego osądzi go kapłan; zaraza
to trądu.

23. Wszakże jeżeli blizna ona biała
na swém miejscu zostawała; i nie sze-
rzyła się, zapalenie wrzodu jest; prze-
toż za czystego osądzi go kapłan.

24. Także ciało, na którego skórze by-
łaby sparzelina od ognia, a po zgojeniu
onej sparzeliny byłaby blizna biała, za-
czernieniała, albo biała tylko,

25. Ogląda to kapłan, a jeżeli włos
w bliznie pobielał i łsnł się, a na spoj-
rzeniu byłaby głębsza ona blizna niż
skóra, trąd jest z sparzeliny wyrosły;

przetoż za nieczystego osądzi go kapłan,
bo zaraza trądu jest.

26. A jeżeli kapłan obaczy, że na onęj
bliznie biały włos nie pobielał, a iż nie
jest głębsza nad inszą skórę, ale iż nieco
naczerniała, zamknie kapłan takowego
przez siedm dni.

27. I obejrzy go kapłan dnia siódmego
go, jeżeli się bardziej szerzyła po skó-
rze, osądzi go za nieczystego kapłan;
zaraza to trądu.

28. A jeżeli ta blizna biała zostawa
na swém miejscu, a nie szerzy się po
skórze, ale się zaciermiwa, przyszedł
z sparzenia jest; i osądzi go za czystego
kapłan, bo blizna sparzeliny jest.

29. Gdyby maź, albo niewiasta mieli
jaką plamę na głowie albo na brodzie;

30. Tedy obejrzy kapłan onę plamę;
a będzie i na spojrzeeniu głębsza niż in-
sza skóra, i byłby na niej włos pozółkły
i subtelny, tedy takowego za nieczystego
osądzi kapłan, zmaza jest; trąd na gło-
wie albo na brodzie jest.

31. A widząc go kapłan, iż się obró-
ciło, tedy osądzi go za czystego.

31. Ale jeżeli obaczył kapłan zarazę
onej plamy, a oto, na wejrzeniu jest
głębsza nad inszą skórę, a nie byłby na
niej włos czarny, zamknie kapłan zarazę
plamy mającego przez siedm dni.

32. Potem obejrzy kapłan tę zarazę
dnia siódmego, a jeżeli się nie szerzy
zmaza, i niemasz na niej pozółkłego wło-
sa, i na spojrzeeniu ta zmaza nie byłaby
głębsza nad inszą skórę.

33. Tedy ogolony będzie ten człowiek,
ale zmaza onęj goli nie będzie, i zam-
knie kapłan mającego zmazę przez
siedm dni powtóre.

34. I ogląda kapłan onę zmazę dnia
siódmego, a jeśli się nie rozszerzyła zma-
za po skórze, a na spojrzeeniu nie jest
głębsza nad inszą skórę, osądzi go za
czystego kapłan; a on uprząwszy odzienie
swoje, czystym będzie.

35. A jeżeli się poczęła szerzyć ona
zmaza na skórze po oczyszczeniu jego
36. Tedy obejrzy go kapłan; a jeżeli
się szerzy ona zmaza po skórze, nie bę-
dzie więcej upatrował kapłan włosu żół-
tego, nieczystym jest.

37. Wszakże jeśli przed oczyma jego
tak zostawa ona zmaza, i włos czarny wy-
rosłby na niej, zgoiła się ona zmaza,
czysty jest i za czystego osądzi go kapłan

38. A gdyby też na skórze ciała me-
czyzny albo niewasty były blizny białe,
39. Tedy obejrzy je kapłan, a jeżeli
są blizny one białe na skórze ciała jego
zaciermiwały, blizna biała jest, wyrosła
na skórze, czystym jest.

40. Maż także, któremuby opadały wło-
sy z głowy jego, tyśy jest, i czysty jest.

41. A jeżeliby przeciwko jednej stro-
nie twarzy opadły włosy głowy jego, prze-
tyszałby jest, czysty jest.

42. Wszakże jeżeliby na tyśamie albo
na tém przetyśnieniu, okazała się blizna,
biała a zaciermiwaiała, trąd wyrosł z ty-
śiny jego albo z przetyśnienia jego.

43. I obejrzy go kapłan, a jeżeliby sa-
dział zarazy jego był biały, albo zeter-
miwaiała na tyśinie jego, albo na obłyśie-
niu jego, na kształt trądu na skórze ciała.

44. Takowy człowiek trędownaty jest,
nieczysty jest, i osądzi go bezpiecznie
kapłan za nieczystego; bo na głowie jego
jest trąd jego.

45. Trędownaty zaś, któryby miał na
sobie tę zarazę, szaty jego będą rozdarte,
i głowa jego będzie odkryta, i usta sobie

zakryje; a wolać będzie: Nieczysty, nie-
czysty jestem.

46. Po wszystkie dni, póki jest zaraza
na nim, nieczystym będzie, bo nieczystym
jest, sam będzie mieszkał; przez za obo-
zem będzie mieszkanie jego.

III. 47. Jeżeli też na szacie była za-
raza trądu, na szacie sukmannej albo na
szacie lnannej.

48. Albo na osnowie, albo na wątku
ze lnu albo z wełny, albo na skórze, albo
na jakiegokolwiek rzeczy skórzanej;

49. A byłaby ta zaraza zielona, albo
czerwona na szacie, albo na skórze albo
na osnowie, albo na wątku, albo na ja-
kiegokolwiek naczyniu skórzaném, zaraza
trądu jest, będzie ukazana kapłanowi.

50. A oglądawszy kapłan zarazę onę,
zamknie onę rzecz zarazoną przez siedm
dni.

51. Potem obejrzy zarazę onę dnia
siódmego: jeżeli się szerzyła zmaza ona
na szacie, albo na osnowie, albo na wątku,
albo na skórze, i na każdej rzeczy z skó-
ry urobionej, trąd jest jadowity, zaraza
nieczysta jest.

52. Tedy spali tę szatę, albo osnowę,
albo wążek z wełny, albo ze lnu, albo ja-
kiegokolwiek naczynie skórzane, na którem-
by była zaraza: albowiem jest trąd jado-
wity, ogniem spalono będzie.

53. Ale gdyby obaczył kapłan, iż ona
zmaza nie szerzy się na szacie, albo na
osnowie, albo na wątku, albo na jakim-
kolwiek naczyniu skórzaném:

54. Rozkaże kapłan, aby uprano to,
na czym jest zaraza, i zamknie to przez
siedm dni powtóre.

55. I obejrzy kapłan po upraniu onę
zarazę; a jeśli nie odmieniła ona zaraza
barwy swojej, choćby się ona zaraza nie
rozszerzyła, rzecz nieczysta jest, ogniem
ją spalisz; zarażliwa rzecz jest, bądź na
zwierzchniej bądź na spodniej stronie jej.

56. Wszakże, jeżeliby kapłan obaczył, iż
przyczerniejsza będzie zaraza po wypra-
niu swém, odedrze ją od szaty, albo od
skóry, albo od osnowy, albo od wątku.

57. A jeżeli się jeszcze ukazała na
szacie, albo na osnowie, albo na wątku,
albo na jakim naczyniu skórzaném, trąd
jest szerzący się: ogniem to spalisz, na
czymby była takowa zaraza.

58. Szatę zaś, albo osnowę, albo wa-
tek, albo każde naczynie skórzane, które-

byś uprał, a odzieżaby od niego zaraza, upierzesz je powtórnie, a czyste będzie.

59. Tę jest ustawa o zarazie trądu, na szacie suknianej, albo lmanej albo na osnowie, albo na wątku, albo na jakimkolwiek naczyniu skórzanym, jako to ma być rozeznano, iż jest czyste albo nieczyste.

ROZDZIAŁ XIV.

I. Oczyszczenie trędowatego 1-33. II. Rozznanie i oczyszczenie domu trędem, zaróżonego 34-57.

Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

2. Tę jest ustawa około trędowatego w dzień oczyszczenia jego: przywiedziony będzie do kapłana.

3. A wynijdzie kapłan precz za obóz: a obaczył kapłan, że oto uleczona jest zaraza trądu, trądem zaróżonego,

4. Tedy rozkaże kapłan temu, który się oczyszcza, aby wziął dwa wróble żywe i zdrowe, i drzewo cedrowe, i jedwabiu karmazynowego, i hizopu.

5. I rozkaże kapłan zabić jednego wróbla nad naczyniem glinianym, nad wodą żywą.

6. Wróbla tedy żywego weźmie, i drzewo cedrowe, i jedwab karmazynowy i hizop, a omoczy to wszystko z wróblem żywym we krwi wróbla zabitego nad wodą żywą.

7. I pokropi tego, który się oczyszcza od trądu, siedm kroć, i ogłosi go być czystym, a puści wróbla żywego w pole.

8. A ten, który się oczyszcza, upierze szaty swoje, i ogoli wszystkie włosy swoje, a umyje się wodą, i czystym będzie. Potem wynijdzie do obozu, a będzie mieszkał przed namiotem swoim przez siedm dni.

9. Potem dnia siódmego ogoli wszystkie włosy swe, głowę swą, i brodę swą, i ławę nad oczyma swymi, i wszystkie inne włosy swe ogoli; przytém upierze szaty swe, i ciało swe omyje wodą, a tak oczyszczon będzie.

10. A dnia ósmego weźmie dwu baranków zupełniech, i owcę jedną roczną, zupełnie, i trzydziesiątę części efy mąki pszennej na ofiarę śniędną, zmieszaną z oliwą, i miarkę oliwy.

11. Tedy kapłan, który oczyszcza człowieka, który ma być oczyszczony, postawi z temi rzeczami przed Panem, u drzwi namiotu zgromadzenia.

12. Potem weźmie kapłan barana jednego, i będzie go ofiarował na ofiarę za

występek, z oną miarką oliwy, i będzie to tam i sam obracał na ofiarę obracania przed obliczem Pańskim.

13. Zabije też barankę onego na miejscu, gdzie biją ofiary za grzech i ofiarę całopalenia, na miejscu świętym; bo jako ofiara za grzech tak ofiara za występek należy kapłanowi; rzecz najświętsza jest.

14. I weźmie kapłan krwi z ofiary za występek, i pomoże kapłan koniec ucha prawego onemu, który się oczyszcza; także palec wielki u prawej ręki jego i palec wielki u prawej nogi jego.

15. Weźmie też kapłan z onęj miarki oliwy, a naleje na dłoń swoje lewą;

16. A omoczy palec swój prawy w oliwie, która jest na lewej dłoni jego, i pokropi oliwą z palca swego siedm kroć przed obliczem Pańskim.

17. A z ostatku oliwy, która jest na dłoni jego, pomoże kapłan koniec ucha prawego onemu, który się oczyszcza, i wielki palec prawej ręki jego, także wielki palec prawej nogi jego z onęje krwi, która jest ofiarą za występek.

18. A coby zostało oliwy, która jest na dłoni kapłanowej, pomoże tęp głowę onego, który się oczyszcza; i tak go oczyści kapłan przed obliczem Pańskim.

19. Uczyni także kapłan ofiarę za grzech, i oczyści tego, który się oczyszcza, od nieczystości jego, a potem zabije ofiarę całopalenia.

20. I ofiarował będzie kapłan ofiarę całopalenia, i ofiarę śniędną na ołtarzu; tak oczyści go kapłan, i czystym będzie.

21. A jeżeliby kto był tak ubogi, iżby tego nie przemoż, tedy weźmie baranka jednego na ofiarę za występek na podnoszenie dla oczyszczenia swego, i jedną dziesiątą część efy mąki pszennej za-gnioniej z oliwą na ofiarę śniędną i miarkę oliwy.

22. Nad to dwie synogarlice, albo dwie gołabki, czego dostać może, z których jedno będzie na ofiarę za grzech, a drugie na ofiarę całopalenia.

23. I przyniesie je w ósmy dzień oczyszczenia swego do kapłana, do drzwi namiotu zgromadzenia, przed obliczem Pańskim.

24. Weźmie tedy kapłan baranka ofiary za występek, i miarkę oliwy; i będzie obracał tam i sam kapłan na ofiarę obracania przed Panem.

25. A zabije baranka na ofiarę za występek: a wzięwszy kapłan ze krwi ofiary za występek, pomoże koniec ucha prawego temu, który się oczyszcza; i palec wielki prawej ręki jego, i palec wielki prawej nogi jego.

26. Oliwy także naleje kapłan na lewą dłoń swoją.

27. I kropić będzie kapłan palcem swoim prawym z oliwy, która jest na lewej ręce jego, siedm kroć przed obliczem Pańskim.

28. Pomoże też kapłan oną oliwą, która jest na dłoni jego, koniec ucha prawego temu, który się oczyszcza; także wielki palec prawej ręki jego, i wielki palec prawej nogi jego na miejscu krwi z ofiary za występek.

29. A ostatkiem oliwy, która jest na dłoni kapłana, pomoże głowę onego, który się oczyszcza, aby go oczyścił przed Panem.

30. Także uczyni z jedną synogarlicą, albo z jednym gołabkiem, czegokolwiek z tych dostać może.

31. Czego dostać mógł, jedno z tych będzie ofiarą za grzech, a drugie na ofiarę całopalenia z ofiarą śniędną; a tak oczyści kapłan tego, który się oczyszcza przed obliczem Pańskim.

32. A tę jest ustawa o tym, na którym była zaraza trądu, który wszystkicho mieć nie może ku oczyszczeniu swemu.

33. Rzekł potem Pan do Mojżesza i do Aarona, mówiąc:

II. 34. Gdy wynijdziecie do ziemi Chanaanjskiej, która Ja wam dawałam w posiadłość, a dopuściłym zarazę trądu, na który dom osiadłości waszej:

35. Tedy on, którego dom jest, przyjdzie i opowie to kapłanowi, mówiąc: Ja-koby zaraza trądu zda mi się być w domu moim,

36. Rozkaże tedy kapłan wyprzątnąć dom, pierwej niż sam wynijdzie, aby ogładzał zarazę onę, iżby się nie nie splugawiło, coby było to domu, a potem kapłan wynijdzie, aby ogładzał on dom.

37. A ogładając onę zarazę, ujrzeli zarazę na ścianie domu, jakoby dołki czarne, przyzieleniejszym, albo przyzieleniejszym, a na spojzeniu byłoby głębsze niż ściana.

38. Tedy wynijdzie kapłan z domu

onogo przede drzwiami, i zamknie on dom przez siedm dni.

39. Wróci się potem kapłan dnia siódmego i obejrzy; a jeżeli się rozszerzyła zaraza na ścianach domu onego,

40. Rozkaże kapłan wyłamać ono kamienie, na którymby była zaraza, i wyrzucić je precz za miasto na miejsce nieczyste.

41. A dom rozkaże wewnątrz oskrobać wszędy w okolo; i wyrzuci on proch, który oskrobał, precz za miasto na miejsce nieczyste;

42. I weźmie kamienie inne, i wprawi na miejsce innych kamieni; i wapna tęp uszego weźmie a potynkują dom.

43. A jeżeliby się odnowiła ona zaraza, i rozszerzyła się po domu po wyrzuceniu kamienia, i po wyskrobaniu domu i po tymkowanu jego:

44. Tedy wynijdzie kapłan; a ujrzeli, że się rozszerzyła ona zaraza po domu, trąd jest jadowity w domu onym, nieczysty jest.

45. Za tęp rozwałą on dom, kamienie jego, i drzewo jego i wszystko wapno domu onego, a wynoszą precz za miasto na miejsce nieczyste.

46. A ten, który wszedł do domu onego, po wszystkie dni, póki był zawarty, nieczystym będzie aż do wieczora.

47. A który spał w onym domu, upierze szaty swoje; także który jadł w tymże domu, upierze szaty swoje.

48. Lecz jeżeliby wyszedłszy kapłan obaczył, iż się nie szerzy zaraza po domu po tymkowanu jego, tedy osądzi kapłan, że dom on jest czysty; bo uleczona jest zaraza ona.

49. A weźmie na oczyszczenie onego domu dwu wróblów, i drzewo cedrowe, i jedwabiu, karmazynu, i hizopu;

50. I zabije wróbla jednego nad naczyniem glinianym, nad wodą żywą;

51. A wzięwszy drzewo cedrowe i hizop, i jedwab karmazynowy, i wróbla żywego, omoczy to wszystko we krwi wróbla zabitego i w wodzie żywej, a pokropi ten dom siedm kroć.

52. I tak oczyści on dom krwią wróbla onego, i wodą żywą i wróblem żywym i drzewem cedrowym, i hizopem, i jedwabiem czerwonym.

53. Potem puści wróbla żywego precz za miasto w pole; tak oczyści on dom, i czystym będzie.

54. Tać jest ustawa o każdój zarazie trądu, i plamy czarnej:
55. I o trądzie na szacie i na domu;
56. I o sadzetu, i o świerzbie, i o białej plamie,
57. Żeby poznać, gdy kto jest nieczystym, i gdy kto czystym. Tać jest ustawa około trądu.

ROZDZIAŁ XV.

I. Nieczystość cierpiącego płynieć męczący 1—18.
II. Niewiasty i o oczyszczeniu ich 19—38.

Rzekł potem Pan do Mojżesza i do Aaron, mówiąc:

2. Powiedzie synom Izraelskim, a mówcie do nich: Mąż, któryby cierpiął płynieć nasienia z ciała swego, nieczysty jest.

3. A tać będzie nieczystość płynieć jego: Jeżeli wypuści ciało jego płynieć swe, albo żeby się to płynieć zastanowiło w ciele jego, nieczystość jego jest.

4. Każda pościel, na którąby leżał płynieć cierpiący, nieczysta będzie, i wszystko, na czymby usiadł, nieczyste będzie.

5. Ktoby się dotknął pościeli jego, upierze szaty swoje, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora.

6. Ktoby też siadł na tén, na czém ten siedział, co z niego nasienie płynie, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora.

7. Jeżeli się też kto dotknął ciała męczącego płynieć, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora.

8. A jeżeliby pluwał płynieć cierpiący na czystego, oplwany upierze szaty swe, i umyje się wodą, a nieczysty będzie aż do wieczora.

9. Każde też siedlo, na którymby siedział płynieć, nieczyste będzie.

10. Ktoby się też jakiegokolwiek rzeczy dotknął, która była pod nim, nieczysty będzie aż do wieczora; a ktoby co z tego nosił, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora.

11. Także każdy, któregoby się dotknął cierpiący płynieć, nie umywszy przedtém rąk swoich w wodzie, upierze szaty swoje, i umyje się wodą, i będzie nieczystym aż do wieczora.

12. Naczymie też gliniane, któregoby się dotknął, co płynieć cierpi. stłuczone

będzie, a każde naczynie drzewiane woda umyte będzie.

13. A gdyby oczyszczony był ten, który cierpi płynieć, od płynieć swego, naliczy sobie siedm dni podług swego oczyszczenia, i upierze szaty swe, i umyje ciało swoje wodą żywą, i będzie czystym.

14. Potém dnia ósmego weźmie sobie dwie synogarlice, albo dwoje gołąbiat, a przyszedłszy przed Pana do drzwi namiotu zgrumadzenia, odda je kapłanowi.

15. Tedy ofiarować będzie kapłan jedno z nich za grzech, a drugie na ofiarę całopalenia. Tak oczyści go kapłan przed obliczem Pańskim od płynieć jego.

16. A mąż, z któregoby wyszło nasienie złączenia, umyje wodą wszystko ciało swe, i będzie nieczystym aż do wieczora.

17. Każda też szata, i każda skóra, na którąby było nasienie złączenia, wyprana będzie wodą, a będzie nieczysta aż do wieczora.

18. Niewiasta także, z którąby obowiązał mąż, i któryby płynieć nasienia, oboje umyją się wodą, a nieczystymi będą aż do wieczora.

19. Także niewiasta, któraby cierpiła chorobę swoją, a płynęłaby krew z ciała jej, przez siedm dni będzie w odłączeniu swém; każdy, co by się jej dotknął, nieczysty będzie aż do wieczora.

20. Na czémbykolwiek leżała w odłączeniu swém, nieczyste będzie; także na czémby siedziała, nieczyste będzie.

21. Ktoby się też dotknął pościeli jej, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczysty aż do wieczora.

22. Także ktoby się dotknął tego, na czémby siedziała, upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczysty aż do wieczora.

23. Jeżeliby też co było na łóżu jej, albo na czémby ona siedziała, a dotknąłby się kto tego, nieczystym będzie aż do wieczora.

24. A jeżeliby mąż spał z nią, a zostałyby nieczystość jej na nim, nieczysty będzie przez siedm dni, i każde też, na czémby leżał, nieczyste będzie.

25. Jeżeliby też niewiasta płynieć krwi cierpiąca przez wiele dni, mimo czasu miesiąców jej, albo żeby krwi płynieć siedziała w zwyciężonej chorobie, tedy po wszystkie dni płynieć nieczystości swojej, jako i czasu choroby swojej, nieczysta będzie.

26. Każda pościel jej, na którąby leżała po wszystkie dni płynieć swego, jako pościel w przyrodzonej chorobie będzie, i każda rzecz, na którąby siedziała, nieczysta będzie według nieczystości przyrodzonej choroby jej.

27. Ktoby się kowliwie dotknął tych rzeczy, nieczystym będzie, i upierze szaty swe, i umyje się wodą, a będzie nieczystym aż do wieczora.

28. A gdy będzie oczyszczona od płynieć swego, naliczy sobie siedm dni, a potém oczyścić się będzie.

29. A dnia ósmego weźmie sobie dwie synogarlice, albo dwoje gołąbiat, i przyniesie je kapłanowi do drzwi namiotu zgrumadzenia:

30. Z których ofiarować będzie kapłan jedno na ofiarę za grzech, a drugie na ofiarę całopalenia: tak ja oczyści kapłan przed Panem od płynieć nieczystości jej.

31. Tak odczyszczać będzie syny Izraelskie od nieczystości ich, aby niepomarli o nieczystość swą, gdyby splugawili przybytek mój, który jest w posrodku ich.

32. Tać jest ustawa około tego, który płynieć cierpi. i z którego wychodzi nasienie złączenia, dla czego splugawiony bywa.

33. Także i około niewiasty, chorującej w odłączeniu swém, i każdego cierpiącego płynieć swe, tak męczący, jako i niewiasty, i męża, który leżał z nieczystą.

ROZDZIAŁ XVI.

I. Ceremonie poświęćcia świętynicy, przybytku ołtarza. II. Kto ma w sobie wyseki, i wyseki na ciele, i wyseki w dzień poświęćcia 29—31. III. Post postojny i kiedy do świętynicy wchodzić ma 32—35.

Potém mówił Pan do Mojżesza po śmierci dwu synów Aaronowych, którzy ofiarował przed Panem, * pomarli:

2. I rzekł Pan do Mojżesza: Mów do Aaron, brata twego, niech nie wchodzi każdego czasu * do świętynicy wewnątrz za zasłonę przed ubłagalnią, która jest na skrzyni, aby nie umarł, bo w obłoku okazywać się będą nad ubłagalnią.

3. Ale tak wchodzić będzie Aaron do świętynicy z cielecm na ofiarę za grzech, a z baranem na ofiarę całopalenia.

4. W szatę lnaną poświęconą obłecze się, a ubiory lnanie będą na ciele jego; i pasem lnanym opasze się, i czapkę

iniana włoży na głowę: szaty święte są; i umyje wodą ciało swe, a obłecze się w nie.

5. A od zgrumadzenia synów Izraelskich weźmie dwu kozłów na ofiarę za grzech, i jednego baranka na całopalenie.

6. I będzie ofiarował Aaron ciela swego na ofiarę za grzech, i uczyni oczyszczenie za się, i za dom swój.

7. Weźmie też dwu kozłów, a postawi je przed Panem u drzwi namiotu zgrumadzenia.

8. I rzuci Aaron na oba kozły losy; los jeden Panu, a los drugi Azazelowi.

9. I będzie ofiarował Aaron onego kozła, na którego padł los Panu, i ofiarować go będzie za grzech.

10. Ale kozła, na którego padł los Azazela, postawi żywego przed Panem, aby oczyszczenie uczynił przecz, a wypuścił go do Azazela na puszcza.

11. I będzie ofiarował Aaron ciela, na ofiarę za grzech twój, a oczyszczenie uczyni za się, i za dom swój, i zabije ciela na ofiarę za grzech twój.

12. Tedy weźmie pełną kadzielnicę węgla rozpalonego z ołtarza przed obliczeniem Pańskim, i pełne garści swe każenia wonnego utłuczonego i wnieście za zasłonę.

13. A włoży ono kadzenie na ogień przed Panem, aby okrył dym kadzenia ubłagalnią, która jest nad świadectwem, a nie umrze.

14. Potém wiaższy ze krwi * ciela onego, kropić będzie palcem swym na ubłagalni ku wschodowi słońca; także przed ubłagalnią kropić będzie siedm kroć tą kwią palcem swym.

15. Zabije też kozła na ofiarę za grzech ludu, a wnieście wewnątrz krew jego za zasłonę; i uczyni ze krwi jego, jako uczynił ze krwi ciela, i kropić będzie ubłagalnią i przed ubłagalnią.

16. Tak oczyści świętynicę od nieczystości synów Izraelskich, i od przestępstw ich, i od wszystkich grzechów ich; toż też uczyni namiotowi zgrumadzenia, który jest między nimi, w posrodku nieczystości ich.

17. A żaden * człowiek niech nie wchodzi do świętynicy, gdy on wchodzić będzie do oczyszczenia do świętynicy, aż wynijdzie i wykona oczyszczenie sam za się i za dom swój, i za wszystko zgrumadzenie Izraelskie.

18. I wyjdzie do ołtarza, który jest przed Panem, a oczyści go; i wzięwszy krwi cielcowej i krwi kozłowej, pomoże rogi ołtarza w oko;

19. A pokropi go z wierzchu też krwią palcem swym siedm kroć, a oczyści go, i poświęci go od nieczystości synów Izraelich.

20. Potem gdy odprawi oczyszczenie świątyni i namiotu zgromadzenia i ołtarza, ofiarować będzie kozła żywego.

21. A włożywszy Aaron obie ręce swe na głowę kozła żywego, wyznawać będzie nad nim wszystkie nieprawości synów Izraelich, i wszystkie przestępstwa ich ze wszystkimi grzechami ich, a włoży je na głowę kozła onego, i wypuści go przez człowieka na to obranego na puszcza.

22. A tak poniesie on kozła na sobie wszystkie nieprawości ich do ziemi pustej; i wypuści kozła onego na puszcza.

23. Potem wróciwszy się Aaron do namiotu zgromadzenia, złoży z siebie szaty lniane, w które się był oblekał, wchodząc do świątyni, i zostawi je tam.

24. Omyje też ciało swoje wodą, na miejscu świętym, i oblece się w szaty ofiarę całopalenia swego, i ofiarę całopalenia ludu, i uczyni oczyszczenie za się, i za lud.

25. A tłustość ofiary za grzech spali na ołtarzu.

26. A ten, który zawiódł kozła do Azela, upierze szaty swe; a omywszy ciało swoje wodą, potem wjdzie do obozu.

27. Cielca * zaś ofiarowanego za grzech, i kozła za grzech, których krew wniesiona była ku sprawowaniu oczyszczenia do świątyni, wyniosą precz za oboz, i spalą ogniem skóry ich, i mięso ich, i gnój ich. * 3 Moj. 6. 30. Zj. 4. 11.

28. A ten, co je palić będzie, upierze szaty swoje, a omywszy ciało swoje wodą, potem wjdzie do obozu.

III. 29. To też będzie wam za ustawę wieczną: Miesiąc * siódme wam za ustawę dnia tegoż miesiąca, trapić będziecie dusze wasze, i żadnej roboty nie będziecie robić, tak w domu zrodzony, jako przychodzący, który gościem jest między wami; * 3 Moj. 23. 27. 4 Moj. 29. 7.

30. Bo w ten dzień oczyści was ka-

ofiarować ofiarę całopalenia, albo inszą ofiarę.

9. A do drzwi namiotu zgromadzenia nie przywiódłby jęj, aby ją ofiarował Panu, wytracony będzie człowiek ten z ludu swego.

III. 10. A ktobykolwiek * z domu Izraelskiego, albo z przychodniów, którzyby gościami byli między nimi, jadt krew jaką, postawię rogniewaną twarz swą przeciwko człowiekowi krew jedzącemu, i wygadze go z pośrodku ludu jego. * 3 Moj. 7. 27. 1. 13. 26. 5 Moj. 12. 16. 1. 15. 14. 33.

11. Albowiem dusza wszelkiego ciała we krwi jego jest; a Ja dajem ją wam na ołtarz ku oczyszczeniu dusz waszych; bo krew jest, która duszę oczyszcza.

12. Dla tegoż powiedziałam synom Izraelskim: Żaden między wami nie będzie jadł krwi; ani przychodzień, który gościnem jest między wami, nie będzie jadł krwi.

13. I ktobykolwiek z synów Izraelskich, albo z przychodniów, którzy są gościnami między wami, goniać ukowią jakie zwierzę, albo ptaka, co się godzi jadt, tedy krew z niego wypuści, i zasypie ją piaskiem.

14. Bo dusza każdego ciała jest krew jego, która jest miasto duszy jego; przetoż powiedział synom Izraelskim: Krwi wszelkiego ciała jeś nie będziecie; bo * dusza wszelkiego ciała jest krew jego; ktoby ją kolwiek jadt, wytracony będzie. * 1 Moj. 9. 4.

IV. 15. Jeźliby też kto jadt co zdechłego, albo od zwierza rozszarpanego, tak w domu zrodzony, jako przychodzień, tedy upierze szaty swoje i omyje się wodą, a nieczystym będzie aż do wieczora; potem czysty będzie.

16. Ale jeźliby nie uprak szat swoich, a ciała swego nie omył, poniesie nieprawość swoje.

ROZDZIAŁ XVIII

I. Zakazanie pogwałceń obyczajów 1-5. II. Zakazanie we wszystkiej stopniach 6-19. III. Cudobójstwo zgonione, i odnuy Mochaui 20-30.

Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc:

2. Mów do synów Izraelskich, i rzeź im: Jam jest Pan, Bóg wasz.

3. Według obyczajów ziemi Egipskiej, w którejście mieszkałi, nie czynicie, ani według obyczajów ziemi Cha-

nanejskie, do której Ja was prowadzę, nie czynicie, a w ustawach ich nie chodźcie.

4. Sądy moje czynicie, a ustaw moich strzeżcie, abyście chodzili w nich; Jam Pan, Bóg wasz.

5. Przesztrzegajcież tedy ustaw moich i sądów moich: które zachowywając człowiek, * będzie w nich żył; Jam Pan. * Ezech. 20. 11. Mat. 19. 17. Rz. 7. 10. 5. Gal. 3. 12.

II. 6. Żaden człowiek do bliskiej pokrewnej swojej nieprzystępuje, aby odkrył sromotę jęj; Jam Pan.

7. Sromoty ojca twego, także sromoty matki twojej nie odkryjesz; matką twoją jest, nie odkryjesz sromoty jęj.

8. Sromoty żony ojca twego nie odkryjesz; * sromota ojca twego jest. * 3 Moj. 20. 11.

9. Sromoty siostry twęj * córki ojca twego, także córki matki twęj, tak rodzony, jako i przyrodnej, nie odkryjesz sromoty ich. * 3 Moj. 20. 17.

10. Sromoty córki syna twego, także sromoty córki córki twojej, nie odkryjesz; bo to sromota twoja.

11. Sromoty córki żony ojca twego, która się narodziła z ojca twego, siostra twoja jest, nie odkryjesz sromoty jęj.

12. Sromoty siostry * ojca twego nie odkryjesz; bo jest pokrewna ojca twego.

13. Sromoty siostry matki twojej nie odkryjesz; bo pokrewna matki twojej jest.

14. Sromoty brata * ojca twego nie odkryjesz, do żony jego nie wjdiesz; * 3 Moj. 20. 12.

15. Sromoty synowej * twojej nie odkryjesz: żona jest syna twego, nie odkryjesz sromoty jęj; * 3 Moj. 20. 12.

16. Sromoty żony brata twego * nie odkryjesz; sromota brata twego jest. * 3 Moj. 20. 12.

17. Sromoty żony, i córki jęj, * nie odkryjesz; córki syna jęj, i córki córki jęj nie pozniesz; abyś odkrył sromotę jęj; bo pokrewne są, i sproсна to rzeź jest. * 3 Moj. 20. 14.

18. Siostry żony twęj nie poznają, abyś jęj nie trapił, odkrywając sromotę jęj, póki ona żywa.

19. Do niewiasty, gdy jest w odłączeniu nieczystości, * nieprzystępuje, abyś odkrył sromotę jęj. * 3 Moj. 20. 16.

III. 20. Z żoną bliźniego twego obcować nie będziesz; * bobyś się splugawił z nią,

21 Z nasienia twego nie dopuszczaj ofiarować Molochowi, abyś nie spługał imienia Boga twego Jam Pan, * 3 Moj. 20. 2.

22 Z mężczyzną nie będziesz obcował, jako z niewiastą, obrzydliwością to jest, * 3 Moj. 20. 13.

23 Także z bydlęciami żadnym obcować nie będziesz, abyś się z niem miał spługawać. Niewiasta też niech nie podlega bydlęciu dla obcowania z niem, sprorna rzecz jest, * 3 Moj. 20. 15.

24 Nie plugawiec się temi wszystkimi zwierzęmi, bo tem wszystkimi spługawili się poganie, które ja wyrzucam przed obliczem waszém.

25 Bo spługawia się ziemia przetoż, nawiedzę nieprawosć jej na nią, i wyrzuci ziemia obywatela swoje.

26 A tak wy przestrzegajcie ustaw moich i sądów moich a nieczyniacie żadnych obrzydliwości tych w domu zrodzony i przychodzący, który jest gościem w postronku was.

27 Albowiem wszystkie obrzydliwości czynił ludzie tej ziemi, którzy byli przed wami, ztem spługawiona jest ziemia.

28 Aby was niewyznaczała ziemia, gdybyście ją spługawili, jako wyrzuciła naród, który był przed wami.

29 Albowiem ktokolwiek co uczynił z tych wszystkich obrzydliwości, zaiste wytracone będą dusze to czynzące z postronku ludu swego.

30 Strzeżcież tedy ustaw moich, nie czyniac ustaw obrzydliwych, które czyniono przed wami, ani się plugawicie niemi, Jam Pan, Bóg wasz.

ROZDZIAŁ XIX.

1. Rozkaznie Bóg świętym być i. 2. II. Rodzice czci. sabat święcić, balwanów się strzedz. 3-8. III. O zmiwie i zbicianiu wina 9. 10. IV. Wystrzegaj się kradzieży 11 V. Przysięgi 12. VI. I krzywd 13. VII. Gluchemu nie błądź 14. VIII. Nieprawości i powrzy 15. 16 IX. Nieprawości 17. X. Pomysł, i wszelkiej nieczystości chronić się 18-23. XI. Wystrzeż owoc z drzew 24-30. XII. Członków i kulawiz strzedz 31. XIV. Słuszne miot w sprawności 32. XV. Cudzożęstwo 33. 34. XVI. I sprawności przestępca 35-37

Potem rzekł Pan do Mojżesza mówiąc. 2 Mów do wszystkiego zgromadzenia synów Izraelskich, a powiedz im. Świętym bądźcie, bom ja jest święty. Pan, Bóg wasz. * 3 Moj. 11. 14. 1. 20. 1. Piotr. 1. 16. II. 3. Każdy matki swojej i ojca swego bojcie się, a sabatów moich przestrzegajcie. Jam Pan, Bóg wasz. * 2 Moj. 31. 13. 3 Moj. 26. 2.

19. Ustaw moich przestrzegajcie; bydlęcia twego nie spuszczał z bydlęty rodzaju innego; pola twego nie osiewaj z mieszaną nasieniem; także szaty z różnych rzeczy utkanej, jako z wełny i z lanu, nie odzież na się. * 3 Moj. 22. 8.

20. Jeżeliby mąż sprzął z niewiastą, i obcował z nią, a ona będąc niewolnicą, byłaby mężowi posłużona, a nie byłaby wykupiona, ani wolnością darowana, oboje będą karani; ale nie na gardle, ponieważ nie była wolno puszczoneą.

21. I przywidzie ofiarę za występkek swój Panu do drzwi namiotu zgromadzenia, barana za występkek.

22. Tedy oczysei go kapłan, przez onego barana za występkek przed Panem od grzechu jego, którym zgżeszzył; a będzie mu odpuszczony grzech, jego, który popełnił.

XI. 23. Gdy też wniżycie do ziemi, a naszczepicie wszelkiego drzewa rodzajego owoc, tedy qberzniecie nieobrzeżkę jego, owoce jego; przez trzy lata miéjcie ją za nieobrzezanie, i jesé ich nie będziecie.

24. Alá roku czwartego wszystek owoc ich poświęcony będzie na ofiarę chwały Panu.

25. A piątego roku jesé będziecie owoc jego, aby się wam rozmnożył urodzaj jego; Jam Pan, Bóg wasz.

XII. 26. Nie jedzcie nie ze krwi. Nie bawróte się wieszczbami, ani czarami.

27. Nie strzyżcie w koło włosów głowy waszej, ani brody swojej ospieczajcie.

28. Dla umarłego nie rzeźcie ciała waszego, ani żadnego piątna na sobie nie czynicie; Jam Pan.

29. Nie podasz na spługawienie órki twej, dopuszczając jej wszelczestwa, aby się ziemia nie spługawiała, i nie była napełniona ziemia sprznością.

30. Sabaty moje zachowujajcie, a świętoscé moje w uczciwosci miéjcie; Jam Pan.

XIII. 31. Nie udawajcie się do czarowników, ani do wieszczków, ani od nich rady szukajcie, abyście się od nich nie spługawili; Jam Pan, Bóg wasz. * 3 Moj. 20. 6.

XIV. 32. Przed człowiekiem sądziwym powstaj, a czój osobie staroego, i bój się Boga swego; Jam Pan.

XV. 33. Będzieli mieszkał z tobą

19. Ustaw moich przestrzegajcie; bydlęcia twego nie spuszczał z bydlęty rodzaju innego; pola twego nie osiewaj z mieszaną nasieniem; także szaty z różnych rzeczy utkanej, jako z wełny i z lanu, nie odzież na się. * 3 Moj. 22. 8.

20. Jeżeliby mąż sprzął z niewiastą, i obcował z nią, a ona będąc niewolnicą, byłaby mężowi posłużona, a nie byłaby wykupiona, ani wolnością darowana, oboje będą karani; ale nie na gardle, ponieważ nie była wolno puszczoneą.

21. I przywidzie ofiarę za występkek swój Panu do drzwi namiotu zgromadzenia, barana za występkek.

22. Tedy oczysei go kapłan, przez onego barana za występkek przed Panem od grzechu jego, którym zgżeszzył; a będzie mu odpuszczony grzech, jego, który popełnił.

XI. 23. Gdy też wniżycie do ziemi, a naszczepicie wszelkiego drzewa rodzajego owoc, tedy qberzniecie nieobrzeżkę jego, owoce jego; przez trzy lata miéjcie ją za nieobrzezanie, i jesé ich nie będziecie.

24. Alá roku czwartego wszystek owoc ich poświęcony będzie na ofiarę chwały Panu.

25. A piątego roku jesé będziecie owoc jego, aby się wam rozmnożył urodzaj jego; Jam Pan, Bóg wasz.

XII. 26. Nie jedzcie nie ze krwi. Nie bawróte się wieszczbami, ani czarami.

27. Nie strzyżcie w koło włosów głowy waszej, ani brody swojej ospieczajcie.

28. Dla umarłego nie rzeźcie ciała waszego, ani żadnego piątna na sobie nie czynicie; Jam Pan.

29. Nie podasz na spługawienie órki twej, dopuszczając jej wszelczestwa, aby się ziemia nie spługawiała, i nie była napełniona ziemia sprznością.

30. Sabaty moje zachowujajcie, a świętoscé moje w uczciwosci miéjcie; Jam Pan.

XIII. 31. Nie udawajcie się do czarowników, ani do wieszczków, ani od nich rady szukajcie, abyście się od nich nie spługawili; Jam Pan, Bóg wasz. * 3 Moj. 20. 6.

XIV. 32. Przed człowiekiem sądziwym powstaj, a czój osobie staroego, i bój się Boga swego; Jam Pan.

XV. 33. Będzieli mieszkał z tobą

ROZDZIAŁ XX.

1. Molochowi nasienia swego nie ofiarować 1-5. II. Pomsta na to, co się czarowników radą 6-8. III. Rodzicom zlorzeza 9. IV. Cudzożęca 10. V. Z brzoymi 11-21. VI. I z bestyjami się łączą 22-26. VII. I samu carując 27.

Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Powiedz synom Izraelskim: Ktobykolwiek * z synów Izraelskich, albo z przychodniów mieszkających w Izraelu ofiarował potomstwo swoje Molochowi, śmiercią niech umrze; lud ziemi niechaj go ukamionuje; * 3 Moj. 18. 21. 3 Król. 23. 10.

3. Bo ja postawił twarz moję rozniewiana przeciwko temu mężowi, i wytracę go z postronku ludu jego, przetoż, iż potomstwo swoje ofiarował Molochowi, i spługawil świętoscé moję, a zmazał imię światobliwosci mojej.

4. A jeżeliby lud ziemi niedbajac przegladal mężowi taktiemu, któryby ofiarował Molochowi potomstwo swe, i nie zabili go:

5. Tedy ja postawię twarz moję przeciw gniewana przeciw temu mężowi i przeciw domowi jego, i wytracę go i wszystkie, którzy cudzożęca, szliby za nim, aby cudzożęcyli, nasługując Molocha, z postronku ludu jego.

II. 6. Człowiek, któryby się udał do czarowników, * i do wieszczków, aby eu-dzokożył idąc za nimi, postawię twarz swoją rozniewiana przeciwko niemu, i wytracę go z postronku ludu jego.

7. Przetoż poświęcajcie się, * 3 Moj. 18. 31. cie świętymi; bom ja, Pan Bóg wasz. * 3 Moj. 11. 44. 1. Piotr. 1. 16.

8. A strzeżcie ustaw moich, i czynicie je; Jam Pan poświęcający was.

III. 9. Ktobykolwiek zlorzezył ojcu swemu, albo matce * swój, śmiercią umrze; ojcu swemu, i matce swój zlorzezył, krew jego będzie na nim.
* 3 Moj. 21. 17. Przyp. 20. 30. Mat. 15. 4.

IV. 10. Ktoby się kolwiek * cudzołożstwa dopuścił z czyją żoną, ponieważ cudzołożył z żoną bliźniego swego, śmiercią umrze cudzołożnik on i cudzołożnica.
* 3 Moj. 16. 30. 5 Moj. 22. 22. Jan. 3. 5.

V. 11. Ktobykolwiek * też spał z żoną ojca swego, sromotę ojca swego odkrył, śmiercią umrą oboje; krew ich będzie na nich.
* 3 Moj. 18. 5.

12. Jeżeli * też kto spał z synową swoją, śmiercią umrą oboje; obrzydliwość się dopuścił, krew ich będzie na nich.
* 3 Moj. 18. 15.

13. Maż * także, któryby z mężczyzną obcował sposobem niewieściom, obrzydliwość uczynił oba; śmiercią umrą, krew ich będzie na nich.
* 3 Moj. 18. 22.

14. Ktoby * też pojął córkę z matką jej, sprosna rzecz jest; ogniem spalą onego i onę, aby nie była ta sprosność między wami.
* 3 Moj. 18. 17.

15. Także ktoby się złączył z bydlęciem, śmiercią umrze, bydlę też zabijecie.

16. Niewiasta, któraby przystąpiła do jakiego bydlęcia, aby z nim obcowała, zabijesz niewiastę i bydlę; śmiercią umrą, krew ich będzie na nich.

17. Ktoby * też pojął siostrę swoje; córkę ojca swego, albo córkę matki swój, i widziałby sromotę jej, i onaby widział sromotę jego, rzecz haniebna jest; przetoż wytraceni będą przed oczyma synów ludu swego; sromotę siostry swój odkrył, nieprawość swoją poniesie.
* 3 Moj. 18. 9.

18. Ktoby spał z niewiastą * czasu przyrodzonej choroby jej, i odkryłby sromotę jej, i obnażył płyniecie jej, i onaby też odkrywała płyniecie krwi swojej, wytraceni będą oboje z posrodku ludu swego.
* 3 Moj. 18. 19.

19. Sromoty * siostry matki twój i siostry ojca twego nie odkrywaj; bo ktoby pokrewną swoją obnażył, nieprawość swoją poniesie.
* 3 Moj. 18. 12.

20. Ktoby * też spał z żoną stryja swego, sromotę stryja swego odkrył, grzech swój poniesie, bez dzieci pomrą.
* 3 Moj. 18. 14.

21. Także * ktoby pojął żonę brata

swego odkrył, bez dzieci będą.
* 3 Moj. 18. 16. Mark. 6. 18.

22. Strzeżcież tedy wszystkich ustaw moich, i wszystkich sądów moich, a czynicie je, aby was nie wyzuliście ziemi, do której Ja was wprowadzę, abyście w niej mieszkali.

VI. 23. A nie chodźcie w ustawach tego narodu, który Ja wypędzam od oblicza waszego; bo to wszystko czynili, i obrzydlikiem się sobie.

24. Wam zaś powiedziałem: Wy posiadacie ziemię ich, a Ja wam ją dam w dziedzictwo, ziemię opływającą mlekiem i miodem. Jam Pan, Bóg wasz, którym was wyłączył od innych narodów.

25. A tak wy rozeznawajcie * między bydlęciem czystym i nieczystym, i między ptakiem nieczystym i czystym, a nie plugawcie dusz waszych bydlęciem i ptastwem i wszystkim, co się człoga po ziemi, którem wam odłączył za nieczyste.

26. I będziecie mi świętymi, bom Ja święty Pan, i odłączyłem was od innych narodów, abyście byli moi.

VII. 27. Maż * albo niewiasta, w którychby był duch czarnoksiężski albo wieszczy, śmiercią umrą: kamieniem ukamionują ich, krew ich będzie na nich.
* 3 Moj. 18. 10. 1 Sam. 28. 7.

ROZDZIAŁ XXI.

I. Czystość kapłanów należąca 1-5. II. Dośćojstwo ich i urząd 6-12. III. Jakże żony pojmować maż 13-14. IV. Który obierani być mają do spławiania ofiar 15-24.

Rzekł też Pan do Mojżesza: Mów do kapłanów, synów Aaronowych, a pośluguwajcie żaden kapłan w ludu swym;

2. Tylko przy pokrewnym swoim, powinowatym swoim, przy matce swój, i przy ojcu swój, i przy synu swym, i przy córce swój, i przy bracie swym;

3. Także przy siostrze swój, pannie sobie najbliższej, która nie miała męża; przy tych splugawić się może.

4. Nie splugawij się przy przekożonym ludu swego, tak żęły się zmażają.

5. Nie będą sobie * czynić łysiny na głowie swój, i brody swój nie mają golić, ani na ciele swém czynić będą rzezania.

II. 6. Świętymi będą Bogu swemu, i nie splugawiaj imienia Boga swego; albowiem ofiary ogniste Panskie, chleb

Boga swego, ofiarują; przetoż będą świętymi.

7. Niewiasty wszeźczonę, i w panioństwie naruszonę, pojmnować nie będą; także niewiasty odruczonę od męża jej, pojmnować nie będą; bo święty jest każdy z nich Bogu swemu.

8. A tak będziez go miał za świętego, bo chleb Boga twego ofiaruje; przetoż świętym będzie tobie, bom Ja święty Pan, który poświęcam was.

9. Jeżeliby się córka kapłanska nie-żądą dopuściła, ojca swego zelżyła, ogniem spalona będzie.

10. Najwyższy też kapłan między bracią swą, na którego głowę wylany jest olejek pomazania, i który poświęcił ręce swe, aby obkoczył szaty święte, głowy swój nie obnaży, i szat swoich nie rozedrze;

11. I do żadnego z umarłych nie przystąpi, a nawet i przy ojcu swym, i przy matce swój plugawić się nie będzie.

12. Z świętyni też nie wynijdzie, aby nie splugawił świętynicy Boga swego, gdyż korona oleju pomazania Boga jego jest na nim; Jam Pan.

III. 13. Tenże * pannę w panieństwie jej pojmie.

14. Wdowy, i odruczonę i splugawionę nierządnicę, żadną z tych nie pojmie; ale pannę z ludu swego weźmie sobie za żonę.

15. A nie będzie plugawik nasienia swego w ludu swym; bom Ja Pan, który go poświęcam.

16. Przytęm rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: IV. 17. Powiedz Aaronowi, i rzecz: Ktobykolwiek z potomstwa swego w narodach swych, miał na sobie wade, niechaj nie przystępuje, aby ofiarował chleb Boga swego;

18. Bo żaden maż, któryby miał na sobie wade, przystępować nie ma; maż ślepy, albo chromy, albo nieczepnych albo zbytecznych członków;

19. Także maż, któryby miał złamaną nogę, albo złamaną rękę;

20. Także garbaty, i pływający oczu, albo który ma bielmo na oku swém, albo krostawy, albo parszwy, albo wypukły;

21. Wszelki maż, któryby miał jaką wadę, z potomstwa Aarona kapłana,

nie przystąpi, aby ofiarował ofiary ogniste Panu; wada na nim jest, nie przystąpi, aby ofiarował chleb Boga swego.

22. Chleba jednak Boga swego z rzeczy najświętszych i poświęconych pozyskać będzie.

23. Wszakże za zaszonę nie wynijdzie, i do ołtarza nie przystąpi, bo wada na nim jest, aby nie splugawił świętynicy mojej; bom Ja Pan, który ją poświęcam.

24. To mówił Mojżesz do Aarona, i do synów jego, i do wszystkich synów Izraelskich.

ROZDZIAŁ XXII.

I. Kto, kiedy rzeczy świętych pozyskać miał i - 7. II. A czego nie pozyskać 8-16. III. Ofiary jakie ofiarować miano 17-38.

Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Powiedz Aaronowi i synom jego, aby się wstrzymywali od rzeczy, które są poświęcone od synów Izraelskich, a nie plugawili świętego imienia mojego w tém, co mi oni poświęcają; Jam Pan.

3. A tak rzecz do nich: W narodziech waszych, ktobykolwiek przystąpił ze wszystkiego potomstwa waszego do poświęconych rzeczy, któreby poświęcił synowie Izraelscy Panu, gdy nieczystość jego na nim jest, wytracony będzie ten od obliczności mojej; Jam Pan.

4. Ktobykolwiek z nasienia Aaronowego był tręcowatym albo plynieniem nasienia cierpiącym, rzeczy poświęconych jeść nie będzie, pokiby się nie oczyścił; także ktoby się dotknął jakiej nieczystości ciała zmarłego, albo tego, z któregoby plynęło nasienie złączenia;

5. Także ktoby się dotknął czego, co się człoga po ziemi, przez coby się nieczystym stał, albo człowieka, przez którego się splugawik według wszelkiej nieczystości jego;

6. Ten, ktoby się czego z tych rzeczy dotknął, nieczystym będzie aż do wieczora, i nie będzie jadł rzeczy poświęconych, ażby umył ciało swoje wodą.

7. I aż po zachodzie słońca czystym będzie; a potem będzie jeść z rzeczy poświęconych, bo to jest pokarm jego.

II. 8. Sierwu * też i rozszarpanego od zwierza jeść nie będzie, aby się tém nie splugawik; Jam Pan.

9. A tak przestrzegać będą rozkazania mego, aby nie podlegli grzechowi, i nie

* 3 Moj. 22. 31. 3 Moj. 17. 15. Ezech. 44. 31.

pomarli w nim, gdyby się splugawili; Jam Pan, który je poświęcam

10. Żaden obcy nie będzie jadł z rzeczy poświęconych; komornik kapłanski, ani najemnik nie będzie jadł rzeczy poświęconych.

11. A jeżeliby kapłan, człowięka kupił za pieniądze swoje, ten jest będzie z rzeczy tych; także zrodzony w domu jego, ci będą jadali z pokarmów jego.

12. Lecz córka kapłanska, któraby szła za męża obcego, ta z ofiar podnoszenia rzeczy świętych jest nie będzie.

13. Gdyby zaś córka kapłanska wdową została, albo odrzucona była od męża, i dziatek nie miała, a wróciłaby się w dom ojca swego, tak jako w dziecin- stwie swém chleb ojca swego jest będzie; ale żaden obcy jest z niego nie będzie.

14. A jeżeliby kto jadł z niewiadomości rzeczy poświęcone, nadła piątą część do tego, i odda kapłanowi rzecz poświęconą.

15. Aby nie plugawili rzeczy poświęconych, które synowie Izraelscy ofiarują Panu.

16. I nie przywodzili na się karania za występki, gdyby jedli poświęcone rzeczy ich; bom Ja Pan, który je poświęcam

III. 17. Potem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

18. Powiedz Aaronowi i synom jego, i wszystkim synom Izraelskim, a mów do nich. Ktokolwiek z domu Izraelskiego, albo z przychodniów w Izraelu ofiarował ofiarę swoją według wszystkich ślubów swoich, i według wszystkich darów dobrowolnych swoich, któreby ofiarował Panu na ofiarę całopalenia:

19. Z dobrej woli swęj ofiarować będzie zupełnego samca z bydła rogatego, z owiec, i z koz.

20. Coby miało na sobie wadę, ofiarować nie będziecie; bo nie będzie przyjemne od was.

21. Jeżeliby kto ofiarował ofiarę spokojną Panu, pełniąc ślub, albo dobrowolny dar oddając z rogatego bydła, albo z drobnego bydła, bez wady będzie, aby przyjemne było; żadnej wady nie będzie na nim.

22. Słepego, albo ułomnego, * albo na czem ochromionego, albo guzawatego, albo krostawego, albo parszywego, nie

ofiarujecie Panu, ani na ofiarę ognistą dawajecie ich na ołtarz Panu. * 2 Moj. 15. 21. r. 17.

23. Wofu też albo owoc zbytnich albo nieupekanych członków za dobrowolny dar ofiarować je możesz; ale ślub z nich przyjemny nie będzie

24. Zgniecionego i słączonego i przetrwanego, i rzezanego nie będziecie ofiarować Panu; w ziemi waszjej nieuczynicie tego.

25. Ani z ręki cudzoziemca nie będziecie ofiarować chleba Bogu waszemu z tych wszystkich rzeczy, bo ułomek jest w nich, wadę mają, nie będą przyjemne od was

26. Nad to rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

27. Wół, albo owca, albo koza, gdy się urodzi, niech będzie siedm dni przy matce swojej, a dnia ósmego, i potem będzie przyjemne ku palonej ofierze Panu.

28. Krowy też, ani owcy z płodem ich, nie zabijecie dnia jednego

29. A gdybyście ofiarowali ofiarę dziękczynienia Panu, z dobrej woli swęj ofiarować będziecie.

30. Onegoż dnia jedzona będzie; nie zostawicie z niej nie aż do jutra; Jam Pan.

31. Przetoż strzeżcie przykazan moich, a czynicie je, Jam Pan.

32. I nie plugawcie imienia mego świętego, abym był poświęcony w środku synów Izraelskich. Ja Pan, który was poświęcam;

33. Którym was wywołd z ziemi Egipskiej, abym wam był za Boga; Ja Pan.

ROZDZIAŁ XXIII.

I. Święta Pańska 1. 2. II. Świąt 3. 4. III. Wielki Tydzień 5. 6. 7. IV. Święta Pańska 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44.

Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Powiedz synom Izraelskim, a mów im: Święta uroczyste Pańska, które nazywać będziecie zgromadzenia święte, te są święta uroczyste moje

II. 3. Przez sześć dni* robić będziecie; ale w dzień siódmy sabał odpoczynienia, zgromadzenie święte, żadnej roboty czynić nie będziecie; sabał Pański jest we wszystkich mieszkaniach waszych. * 2 Moj. 20. 9. r. 23. 12. 5. Moj. 5. 33.

4. A też są uroczyste święta Pańska, zgromadzenia święte, które obchodzicie, będziecie pewnego ich czasu.

III. 5. Miesiąca pierwszego, dnia czter-

nastego * tegoż miesiąca, między dwoma wieczorami święto przejścia Pańskiego. * 2 Moj. 12. 18. 4. Moj. 28. 16.

6. Potem dnia piątnastego tegoż miesiąca, święto przasników będzie Panu; przez siedm dni chleby przasne jest będziecie.

7. A dnia pierwszego zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie.

8. Ale będziecie ofiarowali ofiarę ognistą Panu przez siedm dni. Dnia także siódmego zgromadzenie święte będzie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie.

9. I rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: IV. 10. Powiedz synom Izraelskim, irzecz im: Gdy wujdziecie do ziemi, którą Ja wam dawam, a będziecie żąć zboże wasze, tedy przymiesciecie snop pierwszy stek żniwa waszego do kapłana.

11. I będzie tam i sam obracał on snop przed obliczem Pańskim, aby był przyjemny za was; nazajutrz po sabacie podnieście go będzie kapłan.

12. Zabijecie też dnia, którego obracać będziecie on snop, baranka zupełnego, rocznego na ofiarę całopalenia Panu;

13. Przytém ofiarę jego śniedną ze dwu dziesiątych części efy maki pszennej, zadziakanej z oliwą na paloną ofiarę Panu dla wdzięcznej wonomości; także ofiarę jego mokra, wina czwartą część hyau. * 2 Moj. 29. 40.

14. A chleba i prażna, i nowego zboża jest nie będziecie aż do dnia, którego przymiesciecie ofiarę Bogu waszemu; usztawa to wieczna będzie w narodziech waszych, we wszystkich mieszkaniach waszych.

V. 15. Naliczycie * także sobie od dnia pierwszego po sabacie, od dnia, któregoście ofiarowali snop podnoszenia, siedm tygodni zupełnych nie będzie. * 5 Moj. 16. 9. 10.

16. Aż do pierwszego dnia po siódmym tygodniu naliczycie pięćdziesiąt dni; tedy ofiarować będziecie ofiarę śniedną nową Panu.

17. Z domów waszych przymiesciecie chleby na obracanie tam i sam; dwa chleby, ze dwu dziesiątych części pszennej maki z kwasem umieszane będą; pierwszy taki Panu.

18. A ofiarować z tym chlebem będziecie siedm baranków rocznych zupełnych,

i cielca jednego, i dwu baranów; na ofiarę całopalenia będą Panu z ofiarą śniedną ich i z mokrmi ofiarami ich; ofiara to ognista na wdzięczną wonomość Panu.

19. Zabijecie też kozła jednego z agrzech, i dwa baranki roczne na ofiarę spokojną.

20. I będzie je obracał tam i sam kapłan z chlebem pierwszystek na ofiarę; i tam obracania przed obliczem Pańskim, i ze dwiema barankami; i będą święte rzeczy Panu dla kapłana.

21. I ogłosicie w ten dzień święto; zgromadzenie święte mieć będziecie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie; ustawa to będzie wieczna we wszystkich mieszkaniach waszych, w narodziech waszych.

22. A * gdy żąć będziecie zboże ziemi waszjej, nie będziecie do końca pola tego dożywać, i kłosów pozostałych żniwa twego zbierać nie będziecie; ubogiemu, i przychodniowi zostawisz je; Jam Pan Bóg wasz. * 3 Moj. 19. 9. 5. Moj. 24. 19.

VI. 23. Zatem rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 24. Powiedz synom Izraelskim, mówiąc: Miesiąca siódmego, * pierwszego dnia tegoż miesiąca, będziecie mieli sabał, pamiętkę trąbienia, zgromadzenie święte. * 4. Moj. 28. 1.

25. Żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynili, lecz ofiarować będziecie ofiarę ognistą Panu.

VII. 26. Rzekł jeszcze Pan do Mojżesza, mówiąc:

27. Lecz dziesiątego dnia tegoż miesiąca siódmego, * dzień oczyszczenia jest; zgromadzenie święte mieć będziecie, a będziecie trapić dusze wasze, ofiarując ognistą ofiarę Panu. * 3 Moj. 16. 29. 4. Moj. 29. 7.

28. Żadnej roboty nie będziecie czynili w ten dzień; bo dzień oczyszczenia jest na oczyszczenie was przed obliczem Pana, Boga waszego.

29. A wszelka dusza, któraby się nie trapiła tego dnia, wytracona będzie z ludu swego.

30. Także, kobykolwiek czynił robotę jaką w tenże dzień, wytracę człowięka tego z postrzku ludu jego.

31. Żadnej roboty nie czynicie; ustawa to będzie wieczna w narodziech waszych, we wszystkich mieszkaniach waszych.

32. Sabał odpoczynienia mieć będziecie, gdy trapić będziecie dusze swę;

dziwiątego dnia tegoż miesiąca, wieczór od wieczora aż do wieczora, obchodząc będziecie sabbat wasz.

VIII. 33. Rzekł zaś Pan do Mojżesza, mówiąc:

34. Powiedz synom Izraelskim, i rzecz: Piętnastego dnia tegoż siódmego miesiąca będzie święto kuczek przez siedm dni * Panu.

35. Dnia pierwszego zgromadzenie święte będzie; żadnej roboty służebniczej czynić nie będziecie.

36. Przez siedm dni ofiarować będziecie ofiarę ognistą Panu; dnia ósmego zgromadzenie święte mieć będziecie, a będziecie ofiarowali ofiarę ognistą Panu; święto jest, żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynili.

37. Teć są święta uroczyste Pańskie, które obchodzili będziecie, zgromadzenia święta, abyście ofiarowali ofiarę ognistą Panu, całopalenie, i ofiarę śnieżną, i ofiarę spokojną, i ofiary mokre, każda w dzień swój.

38. Oprócz sabbatów Pańskich, i oprócz darów waszych, i oprócz wszystkich słobów waszych, i oprócz wszystkich dobrowolnych podarków waszych, które oddawać będziecie Panu.

39. Wszakże piętnastego dnia miesiąca siódmego, gdy zbieracie urodzaj Panu, będziecie obchodzili święto Panu przez siedm dni; dnia pierwszego odpozynienie, także dnia ósmego odpozynienie będzie.

40. Tedy weźmiecie sobie pierwszego dnia owoc z drzewa co najpiękniejszego, i gałazek palmowych, i gałazek drzewa gęstego, i wierzby od potoku, i weselić się będziecie przed Panem Bogiem waszym przez siedm dni.

41. A obchodzili będziecie to święto Panu przez siedm dni na każdy rok. Ustawia to wieczna w narodziech waszych; każdego miesiąca siódmego obchodzili je będziecie.

42. W kuczkach mieszkać będziecie przez siedm dni, każdy zrodzony w Izraelu mieszkać będzie w kuczkach.

43. Aby wiedzieli potomkowie wasi, iżem w namotach kazał mieszkać synom Izraelskim, gdy im wywiódł z ziemi Egipskiej, Ja Pan, Bóg wasz.

44. I opowiedział Mojżesz święta uroczyste Pańskie synom Izraelskim.

ROZDZIAŁ XXIV.

I. Lampy w przybytku postawiono 1-4. II. Dzwonki i białe szaty 5-14. III. Błazniarstwo na święto wczoraj 15-16. IV. Karanie o nieobojęstwo 17-24.

I. Rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

2. Rozkaż synom * Izraelskim, aby przynieśli oliwy z drzewa oliwnego czystej, wyłóczonej ku świececiu, aby lampy gorzały ustawicznie.

3. Przed zastoną świadectwa w namiocie zgrupadzenia sporządź je Aaron, aby się paliły od wieczora aż do poranku przed obliczem Pańskim ustawicznie; ustawa to wieczna w narodziech waszych.

4. Na świeczniku czystym stawiać będzie lampy przed obliczem Pańskim zawždy.

II. 5. Weźmiesz też maki pszennej, a upieczesz z niej dwanaście placków; ze dwu dziesiątych części efy będzie plack jeden.

6. Potem pokóysz je dwiema rzedami, sześć w rzędzie jednym na stole czystym przed obliczem Pańskim.

7. Włóysz też na każdy rząd kadziła czystego, aby było miastio chleba spalone, na pamiętkę ku ofierze ognistej Panu.

8. Na każdy dzień sabbatu kłaseć je będzie kapłan porządnie przed Panem zawždy, biorąc je od synów Izraelskich przymierzem wiecznym.

9. I będą należały Aaronowi i synom jego, którzy je jeść będą * na miejscu świętym, albowiem rzeczą im to najświętszą jest z ognistych ofiar Pańskich, ustawa wieczna.

10. Tedy wyszedł syn niewiasty Izraelskiej, którego miała z mężem Egipskim, między syny Izraelskimi; i poswarzili się w obozie syn onęj niewiasty Izraelskiej z mężem Izraelkim.

11. I zlorczył syn niewiasty Izraelskiej a imię Bóże bluźnić, dla czego przywieziony był do Mojżesza. A imię matki jego było Salomit, córka Dybrego z pokolenia Dan.

12. I podali go do więzienia, ażeby im oznajmiono, co z nim rozkaże Pan czynić.

13. Tedy rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc:

14. Wywiódź tego bluźniercę precz za oboz, a niech włożą wszyscy, którzy to słyszeli, ręce swe na głowę jego, i niech go ukamionuje wszystko zgromadzenie.

III. 15. A synom Izraelskim opowiedz,

mówiąc: Ktokolwiek zlorczył Bogu swemu, odnieś karanie za grzech swój. 16. Także ktoby zbluźnił imię Pańskie, śmiercią umrze, kamionując ukamionuje go wszystko zgromadzenie; tak przychodzą jako w domu zrodzony, gdyby zbluźnił imię Pańskie, umrze.

IV. 17. Także jeżeli kto zabił jakiegokolwiek człowieka, śmiercią umrze. 18. A jeżeliby kto zabił bydłę, wróci inne bydłę za bydłę.

19. Ktoby też oskarżadził bliźniego swego, według tego, jako uczynił, niech mu się stanie.

20. Złamanie za złamanie, * oko za oko, ząb za ząb; według tego, jako oskarżadził człowieka, tak mu się też niech stanie.

21. Ktoby zabił bydłę, wróci inoze; ale ktoby zabił człowieka, umrze.

V. 22. Prawo jednakie mieć będziecie; tak przychodzeni, jako i w domu zrodzony będzie u was; bom ja Pan, Bóg wasz.

23. To gdy opowiedział Mojżesz synom Izraelskim, wywiódelonego bluźniercę za oboz, i ukamionowali go.

24. I uczynili synowie Izraelscy według tego, jako przykazał Pan Mojżeszowi.

ROZDZIAŁ XXV.

I. Opozynienie ziemi siódmego roku 1-4. II. Samorodnie zboża nie zbierać 5-7. III. Rok wolności albowin 8-14. IV. Błazniarstwo na święto wczoraj 15-16. V. Błazniarstwo tych, którzy są posubzi Panu 16-22. VI. Ziemia na wieczność nie ma być sprzedawana 23-25. VII. Obyczaj sprzedawania i wykupowania jej 25-28. VIII. Zaprowadzenie domu 29. IX. Wolność Lewitów 31-34. X. Lichwa nie ma być brana 35-37. XI. Kupowanie ludzi od swoich 38-44. XII. Od obcych 45. 46. XIII. Wolność Izraelców, jako slug bezch 47-56.

Rzekł nad to Pan do Mojżesza na górze Synaj, mówiąc:

2. Powiedz synom Izraelskim, a mów do nich: Gdy wniǳiecie do ziemi, którą Ja wam daję, tedy poświęć będziecie ziemię sabbat Panu.

3. Przez sześć lat * osiewać będziecie pole twoje, i przez sześć lat winnice twoje obrzynać będziecie, zbierając urodzaje z nięj: *2 mo, 23, 30.

4. Ale roku siódmego sabbat odpoczywania mieć będziecie ziemię, sabbat Pański; pola twoje nie będziecie osiewać, ani winnicy twojej obrzynać.

II. 5. Co się samo przez się zrodzi zboża twoje, nie będziecie żąć, i jagód zaniechanęj winnicy twojej nie będziecie zbierać; rok odpoczywania będzie miałą ziemię.

III. 15. A synom Izraelskim opowiedz,

6. I będzie, co się urodzi w oném odpozynieniu ziemi, tobie na pokarm, i służebnicy twój, i służebnicy twoj, i przychodniowi twemu, który mieszka z toba.

7. Także bydła twemu, i zwierzowi, który jest w ziemi twojej, będzie wszystko urodzaj jej na pokarm.

III. 8. Naliczysz też sobie siedm tygodni lat, i uczyniać siódmu tygodniu lat czterdzięci i dziewięć lat.

9. Tedy każesz zatrabić w trąbę हुczną miesiąca siódmego, dnia dziesiątego tegoż miesiąca; w dzień oczyszczenia każeć zatrabić w trąbę po wszystkiej ziemi waszej.

10. I święcić będziecie rok pięćdziesiąty, a obwołacie wolność w ziemi wszystkim obywatelom jej. Lato miłościwe mieć będziecie; i wróci się każdy do osiadłości swojej, i każdy do rodziny swojej wróci się.

11. To miłościwe lato pięćdziesiątego roku mieć będziecie; nie będziecie siał, i nie będziecie żąć tego, co się samo przez się zrodzi, ani zbierać będziecie gron z winnic zaniechanych.

12. Bo miłościwy rok jest, święty wam będzie; i co się na polu przedtem zrodziło, to jeść będziecie.

13. W ten miłościwy rok wróci się każdy do osiadłości swojej.

IV. 14. Jeżeli co sprzedasz bliźniemu twemu, albo co kupisz od bliźniego twego, niech nie oszukawa jeden drugiego.

15. Według liczby lat po miłościwym roku kupisz od bliźniego twego; i według liczby lat dochoy sprzeda tobie.

16. Jeżeli więcej będzie lat, tém drożej oszacujesz kupno ono; a jeżeli mniej będzie lat, tedy też tamiej oszacujesz kupno ono, ponieważ tylko liczba dochoy sprzeda waz się tobie.

17. A tak nie oszukiwajcie żaden bliźniego swego, ale się bój każdy Boga swego; bom Ja Pan, Bóg wasz.

V. 18. Przestrzegajcie ustaw moich, i sądy moje zachowywajcie, i czynicie je, abyście mieszkać mogli w ziemi onęj bezpiecznie.

19. Tedy wyda ziemia owoc swój, a będziecie jeść aż do sytości, i będziecie mieszkać bezpiecznie w nięj.

20. A jeżelibyście rzekli: Coż będziemy

34. Ale pole na przedmieściu ich nie będzie sprzedawane; bo dziedzictwem ich jest wiecześnie.

X. 35. Gdyby też zubożał brat twój, a osłabiałaby ręka jego przy tobie, poprzecz go; a jako i przychodzący niech się żywi przy tobie.

36. Nie bierz od niego lichwy, ani płatu * ale się bój Boga swego, aby się żywił brat twój przy tobie.

* 2 Moj. 22. 23. Łuk. 6. 35.
37. Pieniądzy twoich nie dawaj mu na lichwę, ani imu z zysku pożyczaj żywności twojej.

XI. 38. Jam Pan, Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym wam dał ziemię Chananejską, a był wam za Boga.

39. Jeżeliby też zubożał brat twój przy tobie, tak żeby się tobie zaprzedał, nie będziesz go dręczył służbą niewolniczą;

40. Jako najemnik, jako przychodzący będzie u ciebie; aż do roku miłosierdziwego służyci ci będzie.

41. Potem wynijdzie od ciebie on, i dzieci jego z nim, a wróci się do rodziny swojej, i do dziedzictwa przodków swych wróci się.

42. Słudzcy bowiem moi są, którym Ja wywiódł z ziemi Egipskiej; niechże nie będą sprzedawani jako niewolnicy

43. Nie będziesz panował nad nim surowie, ale się będziesz bał Pana Boga twego

44. Niewolnik też twój, i niewolnica twoja, które mieć będziesz, będą z narodów tych, które są około was, z nich kupować będziecie niewolnika i niewolnicę.

XII 45. Także też syny przychodzących mieszkających między wami kupować będziecie, i z potomstwa tych, którzy są z wami, które spłodzili w ziemi waszej, a ci będą wam za dziedzictwo.

46. Prawem dziedzicznem trzymać je będziecie, i synowie wasi po was, abyście je dziedzicznie odziedzili, na wieki służby ich używać będziecie, lecz nad bracią swą, syny Izraelskimi, żaden nad bratem swoim nie będzie panował surowie.

XIII 47. Jeżeliby się też gość albo przychodzący złożył, który mieszka z toba, a zubożałby brat twój przy nim, tak żeby się zaprzedał gościowi; albo

34. Ale pole na przedmieściu ich nie będzie sprzedawane; bo dziedzictwem ich jest wiecześnie.

X. 35. Gdyby też zubożał brat twój, a osłabiałaby ręka jego przy tobie, poprzecz go; a jako i przychodzący niech się żywi przy tobie.

36. Nie bierz od niego lichwy, ani płatu * ale się bój Boga swego, aby się żywił brat twój przy tobie.

* 2 Moj. 22. 23. Łuk. 6. 35.
37. Pieniądzy twoich nie dawaj mu na lichwę, ani imu z zysku pożyczaj żywności twojej.

XI. 38. Jam Pan, Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym wam dał ziemię Chananejską, a był wam za Boga.

39. Jeżeliby też zubożał brat twój przy tobie, tak żeby się tobie zaprzedał, nie będziesz go dręczył służbą niewolniczą;

40. Jako najemnik, jako przychodzący będzie u ciebie; aż do roku miłosierdziwego służyci ci będzie.

41. Potem wynijdzie od ciebie on, i dzieci jego z nim, a wróci się do rodziny swojej, i do dziedzictwa przodków swych wróci się.

42. Słudzcy bowiem moi są, którym Ja wywiódł z ziemi Egipskiej; niechże nie będą sprzedawani jako niewolnicy

43. Nie będziesz panował nad nim surowie, ale się będziesz bał Pana Boga twego

34. Ale pole na przedmieściu ich nie będzie sprzedawane; bo dziedzictwem ich jest wiecześnie.

X. 35. Gdyby też zubożał brat twój, a osłabiałaby ręka jego przy tobie, poprzecz go; a jako i przychodzący niech się żywi przy tobie.

36. Nie bierz od niego lichwy, ani płatu * ale się bój Boga swego, aby się żywił brat twój przy tobie.

* 2 Moj. 22. 23. Łuk. 6. 35.
37. Pieniądzy twoich nie dawaj mu na lichwę, ani imu z zysku pożyczaj żywności twojej.

XI. 38. Jam Pan, Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym wam dał ziemię Chananejską, a był wam za Boga.

39. Jeżeliby też zubożał brat twój przy tobie, tak żeby się tobie zaprzedał, nie będziesz go dręczył służbą niewolniczą;

40. Jako najemnik, jako przychodzący będzie u ciebie; aż do roku miłosierdziwego służyci ci będzie.

41. Potem wynijdzie od ciebie on, i dzieci jego z nim, a wróci się do rodziny swojej, i do dziedzictwa przodków swych wróci się.

42. Słudzcy bowiem moi są, którym Ja wywiódł z ziemi Egipskiej; niechże nie będą sprzedawani jako niewolnicy

43. Nie będziesz panował nad nim surowie, ale się będziesz bał Pana Boga twego

44. Niewolnik też twój, i niewolnica twoja, które mieć będziesz, będą z narodów tych, które są około was, z nich kupować będziecie niewolnika i niewolnicę.

XII 45. Także też syny przychodzących mieszkających między wami kupować będziecie, i z potomstwa tych, którzy są z wami, które spłodzili w ziemi waszej, a ci będą wam za dziedzictwo.

46. Prawem dziedzicznem trzymać je będziecie, i synowie wasi po was, abyście je dziedzicznie odziedzili, na wieki służby ich używać będziecie, lecz nad bracią swą, syny Izraelskimi, żaden nad bratem swoim nie będzie panował surowie.

XIII 47. Jeżeliby się też gość albo przychodzący złożył, który mieszka z toba, a zubożałby brat twój przy nim, tak żeby się zaprzedał gościowi; albo

34. Ale pole na przedmieściu ich nie będzie sprzedawane; bo dziedzictwem ich jest wiecześnie.

X. 35. Gdyby też zubożał brat twój, a osłabiałaby ręka jego przy tobie, poprzecz go; a jako i przychodzący niech się żywi przy tobie.

36. Nie bierz od niego lichwy, ani płatu * ale się bój Boga swego, aby się żywił brat twój przy tobie.

* 2 Moj. 22. 23. Łuk. 6. 35.
37. Pieniądzy twoich nie dawaj mu na lichwę, ani imu z zysku pożyczaj żywności twojej.

XI. 38. Jam Pan, Bóg wasz, którym was wywiódł z ziemi Egipskiej, abym wam dał ziemię Chananejską, a był wam za Boga.

39. Jeżeliby też zubożał brat twój przy tobie, tak żeby się tobie zaprzedał, nie będziesz go dręczył służbą niewolniczą;

40. Jako najemnik, jako przychodzący będzie u ciebie; aż do roku miłosierdziwego służyci ci będzie.

41. Potem wynijdzie od ciebie on, i dzieci jego z nim, a wróci się do rodziny swojej, i do dziedzictwa przodków swych wróci się.

42. Słudzcy bowiem moi są, którym Ja wywiódł z ziemi Egipskiej; niechże nie będą sprzedawani jako niewolnicy

43. Nie będziesz panował nad nim surowie, ale się będziesz bał Pana Boga twego

44. Niewolnik też twój, i niewolnica twoja, które mieć będziesz, będą z narodów tych, które są około was, z nich kupować będziecie niewolnika i niewolnicę.

XII 45. Także też syny przychodzących mieszkających między wami kupować będziecie, i z potomstwa tych, którzy są z wami, które spłodzili w ziemi waszej, a ci będą wam za dziedzictwo.

przychodniowi, który jest z toba, albo potomstwu z domu cudzoziemców,

48. Gdyby się zaprzedał, może być wykupiony; ktokolwiek z braci jego odkupi go;

49. Albo stryj jego, albo syn stryja jego odkupi go, albo z bliskich pokrewnych jego z rodziny jego, odkupi go, albo jeżeliby przemógł, wykupi się sam.

50. I porachuje się z onym, co go kupił, od roku, którego mu się sprzedadał, aż do miłosierdziwego lata, aby pieniażde, za które się sprzedał, odkozone były według liczby lat; jako z najemnikiem, z nim sobie postąpi.

51. Jeżeliby jeszcze nie mało lat zostawało, wedle nich wróci okup swój z pieniażdy, za które kupiony jest.

52. A jeżeliby nie wiele lat zostawało do miłosierdziwego lata, tedy porachuje się z nim, a według onych lat wróci okup swój.

53. Jako najemnik doroczny niech będzie u niego; nie będzie nad nim surowie panował przed oczyma twemi.

54. A jeżeliby się tym obyczajem nie wykupił, tedy wynijdzie w miłosierdzie lato, on i dzieci jego z nim;

55. Albowiem synowie Izraelscy są sługami moiimi; sługami moiimi są, którym wywiódł z ziemi Egipskiej, Ja Pan, Bóg wasz.

ROZDZIAŁ XXVI.

I. Zakazanie batwanów 1. 2. II. Rogosławstwo strzeżonych zakonów 3-13. III. Przekleństwo przestępców 14-39. IV. Obietnica łaska tym, co się nawracają. A tak Bóg ku zachowaniu przykazania swych, przywołał lud obietnicami 40. 41. V. Prośbami 42. 43. VI. I pociechami, pokutującym słuźącymi 44-46.

1. Nie czyńcie sobie batwanów, ani obrazu rytego; ani słupów stawiające sobie, ani kamienia w obraz wyrytego stawiające w ziemi waszej, abyście mu się kłaniali; bom Ja Pan, Bóg wasz.

* 2 Moj. 20. 4. 5 Moj. 5. 8. Ps. 97. 7

2. Sabaty moje zachowywajcie, a świętницеj mojej w uczciwości miejcie; Jam Pan.

III. 3. Jeżeli w ustawach moich * chodźcie będziecie, i przykazania moje chodźcie i czynić będziecie:

4. Spuszczę wam deszcz czasu siewu, i wyda ziemia urodzaj swój, i drzewa polne wydadzą owoc swój;

5. I trwać będzie mlecho do zbierania wina, a zbieranie wina trwać będzie do siewu; i będziecie jeść chleb swój do sy-

90. I zetrę pycnę mocy waszej, i uczynię mięcho nad wami jako żelazo, u ziemię waszą jako międz;

20. I wniwecz się obróci praca wasza; a

100. I wniwecz się obróci praca wasza; a

110. I wniwecz się obróci praca wasza; a

120. I wniwecz się obróci praca wasza; a

130. I wniwecz się obróci praca wasza; a

140. I wniwecz się obróci praca wasza; a

150. I wniwecz się obróci praca wasza; a

160. I wniwecz się obróci praca wasza; a

170. I wniwecz się obróci praca wasza; a

180. I wniwecz się obróci praca wasza; a

190. I wniwecz się obróci praca wasza; a

200. I wniwecz się obróci praca wasza; a

210. I wniwecz się obróci praca wasza; a

220. I wniwecz się obróci praca wasza; a

230. I wniwecz się obróci praca wasza; a

240. I wniwecz się obróci praca wasza; a

250. I wniwecz się obróci praca wasza; a

260. I wniwecz się obróci praca wasza; a

270. I wniwecz się obróci praca wasza; a

280. I wniwecz się obróci praca wasza; a

290. I wniwecz się obróci praca wasza; a

300. I wniwecz się obróci praca wasza; a

310. I wniwecz się obróci praca wasza; a

320. I wniwecz się obróci praca wasza; a

330. I wniwecz się obróci praca wasza; a

340. I wniwecz się obróci praca wasza; a

350. I wniwecz się obróci praca wasza; a

360. I wniwecz się obróci praca wasza; a

370. I wniwecz się obróci praca wasza; a

380. I wniwecz się obróci praca wasza; a

bo nie wyda ziemia wasza użytku swego, i drzewa ziemi nie wydadzą owocu swego.

21. A jeżeli chodzić będziecie, mnie się sprzeciwiając, a nie zachęciecie mnie słuchać, przydam każdemu waszych siedmiomiaro dla grzechów waszych.

22. Bo puszczę na was zwierz polny, i osieroci was, i wyniszczy bydło wasze, i upieni was, i spustoszeją drogi wasze.

23. A jeżeli tén się nie nakarzącie, ale chodzić będziecie, mnie się sprzeciwiając:

24. Ja tén pójdę wam się sprzeciwiając, i bić was będę siedmiomiaro dla grzechów waszych;

25. I przywiódę na was miecz, który się sowiecie zemścić z gwałcenia przynimierza: a gdy się zbierzycie do miast waszych, tedy puszczę powietrze morowe między was, a będziecie podani w ręce nieprzyjacielskie.

26. A gdy złamię podporę chleba waszego, będą piękny dziesięć niewiast chleba wasz w piecu jednym, i będą wam oddawać chleba wasz pod wagą, i będziecie jeść, a nie najecie się.

27. A jeżeli i przeto nie usłuchacie mnie, ale chodzić będziecie, mnie się sprzeciwiając:

28. Ja tén pójdę w gniewie przeciwko wam; i ja tén karac was będę siedmiomiaro więcej dla grzechów waszych.

29. I będziecie * jeść ciało synów waszych, i ciało córek waszych, jeść będziecie.
* Krol. 6. 28. Iren. 4. 10.

30. I wygubię po górach kaplice wasze, a porożwałam słoneczne bałwany wasze; i składe trupy wasze na kloce obrzydłych bałwanów waszych, a będzie się wami brydziła dusza moja.

31. I podam miasta wasze na spustoszenie, a poburzę świątnice wasze, i nie przyjmę więcej. wdzięcznej wonności waszej.

32. I spustoszę ziemię, że się nad nią zdumieją nieprzyjaciele wasi, mieszkający w niej.

33. A was samych rozproszę między narody, i dobędę za wami miecza; a będzie ziemia wasza pusta, i miasta wasze zburzone.

34. Tedy rada będzie ziemia odpocznieniu swemu po wszystkie dni spustoszenia swego; a wy będziecie w ziemi nieprzyjaciół waszych; tedy odpocznie ziemia, i rada będzie odpocznieniu swemu.

35. Przez wszystkie dni spustoszenia swego odpoczywać będzie; bo nie miał odpocznienia w sabaty wasze, gdyście wy mieszkałi w niej.

36. A którzy z was pozostaną, tedy przywiódę strach na serca ich, w ziemiach nieprzyjaciół ich, że je gonić będzie chrzest liścia padającego; i będą uciekali jako przed mieczem, i padać będą, chociaż ich nikt gonić nie będzie.

37. I padnie jeden na drugiego jako od miecza, choć ich nikt gonić nie będzie; ani się ostoicie przed nieprzyjacioły waszymi.

38. I poginiecie między narody, i porze was ziemią nieprzyjaciół waszych.

39. A którzy z was zostana, wywiędna dla nieprawości swojej w ziemi nieprzyjaciół swoich; także dla nieprawości ojców swych z nimi wywiędna.

IV. 40. Ale jeżeli wyznają nieprawość swoją, i nieprawość ojców swych według przestępstwa swego, którym wystąpili przeciwko mnie, i według którego chodzili, sprzeciwiając mi się;

41. Zem tén i ja chodźił sprzeciwiając się im, a iżem je wprowadził do ziemi nieprzyjaciół ich; jeżeli, mówię, na ten czas poniży się serce ich nieobrezane, i cierpliwie znosić będą każną za nieprawość swoją:

V. 42. Tedy ja tén wspomnę na przynimierze moje z Jakóhem, i na przynimierze moje z Izaakiem, i na przynimierze moje z Abrahamem wspomnę, i na tę ziemię wspomnę.

43. A ziemia będąc od nich uwolniona, rada będzie odpocznieniu swemu, gdy pusta będzie dla nich; a oni będą, cierpliwie nosić karanie za nieprawość swą, przeto że sady moje wzgardzili, i ustawami mojemu brzydzili się dusza ich.

VI. 44. Wszakże dla tego i na ten czas, gdy będą w ziemi nieprzyjaciół swoich, nie odrzućcie ich, ani ich tak sobie obrzydzę, żebym je wyniszczył miąg, i wzruszyć przynimierze moje z nimi;

45. Bom ja Pan, Bóg ich. Ale wspomnę na nie dla przynimierza uczynionego z przodkami ich; którem wywiódł z ziemi Egiptkiej, przed oczyma poganów, abym im był za Boga, ja Pan.

46. Teć są ustawy; i sady i prawa, które postanowił Pan między sobą, i między syny Izraelskimi na górze Synaj przez Mojżesza.

chciał odkupić dom swój, przyda piątą część pieniędzy na szacunek twój, i będzie jego.

IV. 16. Jeżeli tén kto część rolu z dziełstwa swego poświęcił Panu tedy będzie szacunek twój według zastawku jego. gdzie się wysięje chomer jęczmienia, za pięćdziesiąt syków srebra szacowane będzie.

17. Jeżeli do miłosierwego lata poświęcił rolę swoją, według szacunku twego zostanie.

18. Ale jeżeliby po miłosierwem lecie poświęcił rolę swoją tedy kapłan obrachuje mu pieniądze według lai zostających do miłosierwego lata, i umniejszy mu się z szacunku twego.

19. A chociażby odkupił rolę, ten, który ją poświęcił, przyda piątą część pieniędzy do szacunku twego i zostanie przy niej.

20. Ale jeżeliby nie odkupił roli onę, a sprzedana była rola komu uszemu nie może być odkupione.

21. I będzie ona rola, gdy wynudzie miłosierwe lato, święta Panu, jako rola poświęcona a przyjdzie w osiadłość kapłanowi.

22. A jeżeliby kto rolę kupioną, która nie była z roli dziedzictwa jego, posłułił Panu.

23. Tedy porachuje mu kapłan sumę szacunku twego aż do roku miłosierwego, i da szacunek ten dnia-onego za rzecz poświęconą Panu.

24. A w miłosierwe lato wróci się rola od tego, od kogo ją kupiono, do tego, który dziedzicznie trzymał rolę onę.

25. A każdy szacunek twój będzie wedle sykla * świątnicy a dwadzieścia pieniędzy syklowi waży.

V. 26. Wszakże pierwotnego, a które prawem pierwotstwa bywa ofiarowane Panu z bydła, nikt go nie poświęci, bądź wół bądź owca, ponieważ Pańskie są.
* 2 Moj. 30. 13. 1 Moj. 3. 47. Ezech. 45. 13.

27. A jeżeliby z bydłał nieczystych było, odkupi je według szacunku twego, i przyda piątą część nad to; a jeżeliby go nie odkupiono, niechże sprzedane będzie według szacunku twego.

28. Każda jednak rzecz poświęcona, którąby kto posłułił Panu ze wszystkiego, co ma z ludzi, i z bydła, i z roli osiadło-

ROZDZIAŁ XXVII

* Szacunek i okup, rozmaitych. 1. Szacunek i okup, rozmaitych. 1-8. II. Bydła czystego i nieczystego. 9-15. III. Dni. 16-17. IV. Bydła czystego i nieczystego. 18-25. V. Pierwotstwo. 26-29. VI. Dzieła. 30-35.

Potém rzekł Pan do Mojżesza, mówiąc: 2. Mów do synów Izraelskich, a powiedz im Gdymy ożłowić ślubem poświęcił duszę Panu, według szacunku twego da okup.

3. A będzie tak szacunek twój za mężczyzno od dwudziestu lat aż do sześćdziesiąt lat, będzie szacunek twój pięćdziesiąt syków srebra według wagi świątnicy.

4. A jeżeli jest biała głowa szacunek twój będzie trzydzieści syków.

5. A jeżeli od piętego roku aż do dwudziestego roku, tedy będzie szacunek twój za mężczyzno dwadzieścia syków a za białą głowę dziesięć syków.

6. A jeżeli za dziecę od jednego miesiąca aż do pięciu lat, tedy będzie szacunek twój za mężczyzno pięć syków srebra, a za dziewczętkę szacunek twój trzy sykle srebra.

7. A jeżeli od sześćdziesiąt lat i więcej, będziecie mężczyzno, tedy będzie szacunek twój pięćdziesiąt syków, a za białą głowę dziesięć syków.

8. Lecz jeżeliby był tak ubogi, żeby nie mógł oddać szacunku twego, tedy go stawia przed kapłanem, i oszacuje go kapłan, według przynimierza twego, który ślubował, oszacuje go kapłan.

9. Jeżeliby tén był z tych, które się ofiarują na ofiarę Panu, posłułił, każde, które odda Panu, będzie święte.

10. Nie odmieni go, ani da innego za lepsze, jeżeliby tén jakkolwiek odmienił, byłby za bydł, tedy i ono, i to, które za nie dano, będzie święte.

11. A jeżeliby które nieczyste byłdł poświęcił z tych, co nie bywają ofiarowane Panu, tedy stawi to byłdł przed kapłanem, i oszacuje kapłan bądź dobre, bądź złe, a jako je oszacuje kapłan, tak będzie.

13. A jeżeliby je kto odkupić chciał, przyda piątą część nad szacunek twój.

14. Jeżeliby tén kto poświęcił dom swój, żeby był święty Panu, tedy go oszacuje kapłan, bądź dobry, bądź zły, jako go oszacuje kapłan, tak zostanie.

15. A gdyby ten, który poświęcił,

ści swojej, nie będzie sprzedawana, ani odkupowana; bo wszelka rzecz poświęcona * najświętsza jest Panu.

29. Wszelkie bydło poświęcone, które się pod słubem oddawa, od człowieka nie będzie odkupione, ale śmiercią umrze.

VI. 30. Wszystkie także dziesięciny ziemi, z owocu drzewa, Panskie są; bo poświęcone są Panu.

31. Ale kobiety chciały odkupić co z dziesięcin swoich, piątą część ceny przyda do nich.

32. Także wszystkie dziesięciny z rogatego bydła, z drobnego bydła, wszystkiego, co przechodzi pod laską państwa, każde dziesięć będzie poświęcone Panu.

33. Nie będzie przebiegał między domami albo złem, ani go odmieniać będzie; a jeżeliby je jakkolwiek odmienił, będzie to i ono odmienione poświęcone, nie ma być odkupione.

34. Teć są przykazania, które rozkazał Pan Mojżeszowi do synów Izraelskich na górze Synaj.

Czwarte Księgi Mojżeszowe.

NUMERI.

ROZDZIAŁ I.

I. Poczet synów Izraelskich 1-45. II. Którech było sześć kroć sto tysięcy, trzy tysiące pięć set. I pięćdziesiąt 46. III. Opóćz Lewitów, którzy nie są liczeni 47. 48. IV. A byli przećzenni nad przykazaćmi 49-54.

I mówił Pan do Mojżesza na puszczy Synaj, w namioćie zgroćmadszenia pierwszego dnia miesiąca wtórego, roku wtórego, po wyjściu ich z ziemi Egipskiej, temi słowy:

2. Obliczcie * sumę wszystkiego zgroćmadszenia synów Izraelskich według rodzajów ich, i według domów oćców ich, według imion ich, każdego mężczyźnę według głów ich.

3. Ode dwudziestu lat, i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę z Izraela; policzcie je według hufców ich, ty i Aaron.

4. I będzie z wami z każdego pokolenia jeden mąż, któryby przedniejszy był w domu oćców swoich.

5. A teć są imiona mężów, którzy z wami będą; z pokolenia Rubenowego Elhazar, syn Sederurów.

6. Z pokolenia Symeonowego Salaminel, syn Sursysaddajów.

7. Z pokolenia Judowego Naason, syn Aminadabów.

8. Z pokolenia Isascharowego Natanael, syn Suharów.

9. Z pokolenia Zabulonowego Eltjab, syn Helonów.

10. Z synów Jozefowych, z pokolenia Efraimowego Elisama, syn Amindów; z pokolenia Manasesowego Gamalijel, syn Pedasurów.

4 MOJŻESZOWE 1.

11. Z pokolenia Benjaminowego Abidan, syn Gedeonów.

12. Z pokolenia Danowego Achijezet, syn Ammisadajów.

13. Z pokolenia Aserowego Pajgijel, syn Ochranów.

14. Z pokolenia Gadowego Blijazaf, syn Duelow.

15. Z pokolenia Neftalimowego Achyira, syn Enanów.

16. Ci zwolrywani będą najzaciejsi z ludu książęta, w pokoleniach oćców swych; wodzami wojsk Izraelskich będą.

17. Przyzwali tedy do siebie Mojżesz i Aaron mężów tych, którzy z imienia mianowani są.

18. I zebrali wszystko zgroćmadszenie dnia pierwszego miesiąca wtórego, i przyznawali się do rodzajów swych, według familii swych, według domów oćców swych, i według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, według osób swych;

19. Jako rozkazał Pan Mojżeszowi, tak je policzył na puszczy Synaj.

20. I było synów Rubena, pierwotnego Izraelowego, rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, według osób ich, wszystkiego pogłowia męskiego od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

21. Naliczono ich z pokolenia Rubenowego czterćdzieći sześć tysięcy i pięć set.

22. Z synów Symeonowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, według osób ich, wszystkich wychodzących na wojnę;

23. Z synów Judowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

24. Z synów Isascharowego rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

25. Z synów Zabulonowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

26. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

27. Z synów Benjaminowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

28. Z synów Aserowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

29. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

30. Z synów Gadowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

31. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

32. Z synów Jozefowych, a naprzód z synów Efraimowych, rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

33. Naliczono ich z pokolenia Efraimowego czterćdzieći tysięcy i pięć set.

34. Z synów zaś Manasesowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

35. Naliczono ich z pokolenia Manasesowego trzydzieći i dwa tysiące i dwiećcie.

36. Z synów Benjaminowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

37. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

38. Z synów Isascharowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

39. Z synów Zabulonowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

40. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

41. Naliczono ich z pokolenia Aserowego czterćdzieći tysięcy i jeden i pięć set.

42. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

43. Naliczono ich z pokolenia Neftalimowego pięćdziesiąt i trzy tysiące i cztery sta.

44. Cić są policzeni, które policzył Mojżesz i Aaron, i książęta, Izraelskie, dwanaście mężów, którzy byli wybrani po jednemu z domów oćców swych.

45. I było wszystkich policzonych synów Izraelskich według domów oćców ich, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę z Izraela; sześć kroć sto tysięcy i pięćdziesiąt.

46. Było wszystkich * policzonych wychodzących na wojnę z Izraela; sześć kroć sto tysięcy i trzy tysiące i pięćdziesiąt.

47. Ale Lewitowie według pokolenia oćców swych nie byli policzeni między nimi.

48. Bo rozkazał był Pan Mojżeszowi, mówiąc:

IV. 49. Tylko pokolenia Lewi nie będzieć liczyć, a sumy ich nie policzysz między syny Izraelskie;

50. Ale postanowisz Lewity nad przybytkiem świadectwa, i nad wszystkiemi naczyniami jego, i nad wszystkiemi, co należy do niego. Oni nosić będą przybytek i wszystkie naczyina jego; oni też służyć będą w nim, a około przybytku obozem się kłaść będą.

51. A gdy się będzieć ruszać przybytek, składać go będą Lewitowie; takż

49. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

50. Z synów Aserowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

51. Naliczono ich z pokolenia Danowego czterćdzieći i dwa tysiące i siedemset.

52. Z synów Aserowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

53. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

54. Z synów Gadowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

55. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

56. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

57. Z synów Benjaminowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

58. Z synów Aserowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

59. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

60. Z synów Gadowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

61. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

62. Z synów Jozefowych, a naprzód z synów Efraimowych, rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

63. Naliczono ich z pokolenia Efraimowego czterćdzieći tysięcy i pięć set.

64. Z synów zaś Manasesowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

65. Naliczono ich z pokolenia Manasesowego trzydzieći i dwa tysiące i dwiećcie.

66. Z synów Benjaminowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

67. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

68. Z synów Isascharowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

69. Z synów Zabulonowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

70. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

71. Naliczono ich z pokolenia Aserowego czterćdzieći tysięcy i jeden i pięć set.

72. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

73. Z synów Gadowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

74. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

75. Z synów Danowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

76. Z synów Benjaminowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

77. Z synów Aserowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

78. Z synów Neftalimowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;

79. Z synów Gadowych rodzajów oćców ich, według familii ich, według domów oćców ich, według liczby imion, od dwudziestu lat i wyżej, wszystkich wychodzących na wojnę;